dwars

STUDENTENBLAD UNIVERSITEIT ANTWERPEN

OOST WEST, ASBEST: OVER GROENENBORGER

WAT IS HET NUT VAN DENKEN?

KAMPEREN VOOR € 250 PER DAG?!

NR. 172 | JAARGANG 25 | MEI 2026 | GRATIS | WWW.DWARS.BE

hoofdredacteur	Thijs van Dam
adjunct-hoofdredacteur	Laura Aerts
redactiesecretaris	Lina Goethals | Samuël van Dam
redactie	Bjorn De Busschere | Emma Mertens | Henrik Van Overvelt | Jana Geets | Katoo Knecht | Liesbeth Brusselmans | Lode Cossaer | Lotte Helmerhorst | Léah De Roy | Merel Haverkamp | Stien Loos | Stijn Crick | Thijs van Dam
poëzie	Kaat Heylen
eindredactie	Merel Naudts (verantwoordelijke) | Stijn Crick (verantwoordelijke) | Anne-Marie Dimitrov | Bjorn De Busschere | Chloë Van Camp | Elena Ceuppens | Eline Van de Weyer | Fien Verberckmoes | Henrik Van Overvelt | Jana Geets | Katoo Knecht | Ken Hendrickx | Laura Aerts | Laurens Verhaegen | Liesbeth Brusselmans | Lina Goethals | Lotte Mertens | Léah De Roy | Samuël van Dam | Thijs van Dam | Viktor Van Kerckhoven | Willem Cretskens
beeld	Hanne Colémont (verantwoordelijke) | Anne-Marie Dimitrov | Bjorn De Busschere | Ine Cuypers | Katoo Knecht | Laurens Verhaegen | Lena Vercammen | Liesbeth Brusselmans | Lina Goethals | Lotte Mertens | Merel Haverkamp | Rabiatou Jalloh | Silke Ramaekers | Zelia Misiewicz
cover & back	Bjorn De Busschere | Lotte Mertens
lay-out	Lena Vercammen (verantwoordelijke) | Anne-Marie Dimitrov | Bjorn De Busschere | Eline Van de Weyer | Laurens Verhaegen | Liesbeth Brusselmans | Lina Goethals
PR	Laurens Verhaegen (verantwoordelijke)
sociale media	Anne-Marie Dimitrov (verantwoordelijke) | Eline Van de Weyer | Jana Geets
krom	Anne-Marie Dimitrov | Eline Van de Weyer | Emma Mertens | Jana Geets | Laurens Verhaegen | Lena Vercammen | Remco Terryn | Stijn Crick
boekhouding	Laurens Severin
IT	Froomle | Lina Goethals
drukkerij	Gazelle

dwars is het redactioneel onafhankelijk studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. Het magazine verschijnt minstens drie keer per semester en wordt gratis verdeeld op de campussen van UAntwerpen. Op **www.dwars.be** vind je met stevige regelmaat nieuwe content.
Dit nummer werd afgesloten op 03/05/2026.

krom is een satirisch blad. Alle namen in *krom* zijn verzonnen, behalve wanneer het over bekende personen gaat. Elke advertentie in *krom* is niet goedgekeurd of bekrachtigd door de genoemde organisatie(s) en is zonder geldelijke vergoeding.

Vragen, opmerkingen en suggesties alsook lezersbrieven zijn van harte welkom. Anonieme brieven komen niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen. Gelieve niet te sluikstorten.

Oplage: 1.500 exemplaren. V.U. Thijs van Dam, Prinsesstraat 16, 2000 Antwerpen

adverteren@dwars.be ■ contact@dwars.be ■ werving@dwars.be

GEEN ODE?!

beeld: Ine Cuypers
lay-out: Lena Vercammen

Als ik geen hekel had aan het woord ode, noemde ik dit stuk een ode. Wie lang genoeg aan onze mooie, prachtige, leerrijke – zijn de subsidies al gestort? – universiteit rondloopt, ziet wat anderen enkel in dwarskunnen lezen. Als doorgewinterde hoofdredacteur zag ik initiatieven, organisaties, raden, onderzoekers, studenten en studentenclubs afglijden of net boven zichzelf uitstijgen. Soms als gevolg van henzelf (denk aan een democratisch verkozen, niet nader te noemen studentikoos orgaan), soms door anderen (bijvoorbeeld bij het IOB). Achter alles schuilt een verhaal, een verhaal dat ik graag samen met onze fantastische redactie op papier wilde brengen. We schreven over een alsmaar veranderende universiteit, over een tumultueuze wereld waarin alles steeds erger lijkt te worden. Je kan het gerust een copingmechanisme noemen.

Ik weet nog goed hoe ik voor de eerste keer naar een redactievergadering ging, hoe ik mijn eerste interview deed, mijn eerste artikel schreef, hoe mijn liefde voor dwars en de mensen die het maakten groeide, hoe ik voor de eerste keer verkozen werd, voor de tweede keer en daarna zelfs nog een keer, hoe we gegroeid zijn, hoe steeds meer mensen dwars maken en dwars lezen. Elke maand stuurde ik op zondagavond – toegegeven: veel vaker zondagnacht – een pdf met daarin de mooiste, leukste en interessantste verhalen van onze unief naar de drukker. Elke maand fietste ik in het holst van de nacht langs het Operaplein terug naar mijn kot. En steeds daar, op dat grijze, fietsstraatachtig construct parallel aan de Opera, dacht ik tevreden: het is ons weer gelukt.

Een pagina is te weinig om al mijn dwarsbespiegelingen te delen. Dat ga ik dan ook niet doen. Wel ga ik stiekem de nachtelijke schrijf- en lay-outsessies, de overlopende mailbox, de zin *'Pick your favourites or kill your darlings',* de ietwat te gestreste redacteurs (deadlines zijn niet zó belangrijk), de ietwat te relaxte redacteurs (deadlines zijn wel belangrijk), de problemen die ik veel vaker dan sociaal aanvaardbaar 'uitdagingen' noemde, en alles wat ik heb mogen doen, missen. Beste lezer, mijn dank is groot.

Thijs van Dam, **hoofdredacteur**

INHOUD

4 oost west, asbest: over Groenenborger

6 het Studentenoverlegcomité

13 *De Antwerpse Zes* in het ModeMuseum

14 prof. Van Nassauw op emeritaat

16 de koerservaringen van Tom Crabbe

19 recapituleren over cappuccino

22 vijf Ierse mythen voor beginners

24 diergeneeskunde studeren: BE vs NL

26 naar de les in Makhanda

28 opinie: interdisciplinaire studiedagen

29 boekrecensie: *Zeepijn*

30 puzzels en memes

33 *dwars* door de Wetstraat

34 het laaste woord

35 poëzie: *zestienjarige zelf*

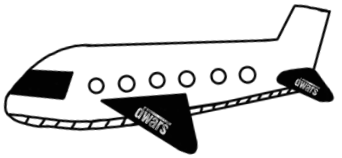

8 bezetting: waar ligt de grens?

De bezetting is terug van weggeweest. Talloze tentjes, schreeuwerige spandoeken en stakende studenten kamperen in de Agora. Wie houdt stand: de bezetters of de boetes?

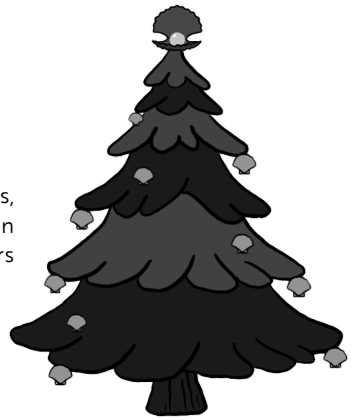

10 het nut van denken

Waarom denken we? Wat is denken eigenlijk? Is het wel zo nuttig om veel na te denken? Word je er gelukkig van? Of heb je gewoon koffie nodig?

OOST WEST, ASBEST: CAMPUS

Het afgelopen jaar was voor Campus Groenenborger niets minder dan bewogen. Terwijl studenten en professoren hun weg zochten tussen de stellingen had de dienst Infrastructuur zijn handen vol: zo opende er een gloednieuw Gebouw G.W voor het Departement Chemie, werd Gebouw G.Z 'opgetopt' met twee extra verdiepingen en kreeg Gebouw G.V een doodsvonnis. Met nog lopende gesprekken over het lot van de buitencampussen staat Campus Groenenborger voor de grootste transitie sinds de jaren zeventig. dwars sprak daarom met departementshoofd Infrastructuur Lieven Willems en campusteammanager Herwig Kersschot om te horen wat er scheelt.

Het meest prangende dossier op de tafel van de infrastructuurdienst is Gebouw G.V. In juli 2025 werd het bericht verspreid dat het gebouw moest worden ontruimd omdat het kampte met problemen omtrent brandveiligheid en asbest. Hoewel er al dringende bewarende maatregelen zijn genomen en nog steeds bezig zijn, zoals saneringen en aanpassingen aan branddeuren, is de conclusie uit de risicoanalyses onverbiddelijk: het gebouw voldoet niet meer aan de wettelijke normen.

"We kunnen simpelweg niet voldoen aan de regelgeving zonder grondige werken", klinkt het unaniem. Het probleem zit in en rond de schachten van het gebouw, waar asbest aanwezig is. Om bijvoorbeeld de bekabeling conform te maken, moeten die schachten volledig asbestvrij gemaakt worden, wat alleen kan in een leeg gebouw om alles veilig te laten verlopen.

De deadline staat vast: tegen oktober 2027 moeten de eerste tot en met de zevende verdieping volledig leeg zijn. De bewoners zullen verhuizen naar Gebouw B.A (BlueApp bij het bedrijventerrein Blue Gate Antwerp), Gebouw G.T en Gebouw G.Z, waar onder andere de computerlokalen omgebouwd zullen worden tot labo's. Pas als de laatste onderzoeker weg is en het ruimtelijk campusplan klaar is (2027), kan de universiteit beslissen over het lot van de iconische toren. De opties? Afbreken, ombouwen tot kantoren of zelfs transformeren naar studentenhuisvesting. Eén ding is zeker: labo's komen er niet meer in terug, daarvoor zijn de plafondhoogte en stabiliteit van de jaren 70-structuur simpelweg ontoereikend.

Groenenborger in de greep van asbest

De infrastructuur van Campus Groenenborger kreunt onder de erfenis van zijn bouwjaar. Op twee gebouwen na stamt alles uit de jaren zeventig. Dat betekent een voortdurende strijd tegen bouwkundige gebreken, veroudering, gebrekkige isolatie en asbest. Er worden systematisch asbestcontroles uitgevoerd en waar nodig zones afgesloten voor reinigingen. De universiteit benadrukt dat de veiligheid van studenten en personeel prioriteit is, maar geeft toe dat dat niet evident is in gebouwen die structureel 'op' zijn.

Ook Gebouw G.U zit in diezelfde wurggreep. De bovenste verdiepingen staan deels leeg en grote verbouwingen zijn ook daar onmogelijk door veel van dezelfde redenen als bij Gebouw G.V. De redding voor de bewoners van de bovenste vier verdiepingen is echter al volop in

GROENENBORGER OP EEN KRUISPUNT

ontwikkeling in de vorm van een gloednieuw gebouw op Campus Drie Eiken, dat begin jaren 2030 de nieuwe huisvesting van het Departement Biologie moet worden. Zodra zij verhuizen, komt de volledige bovenkant van Gebouw G.U leeg te staan, wat de weg vrijmaakt voor een ingrijpende beslissing over het pand.

een miljardenpuzzel

Achter de schermen worstelt de universiteit met een gigantisch patrimonium dat zowel fysiek als financieel een zware last vormt. Het onderhouden van al die vierkante meters kost miljoenen, maar de budgetten daarvoor zijn eigenlijk ontoereikend om het grondig te doen. De ambitie om de volledige universiteit tegen 2050 energieneutraal en duurzaam te maken is weliswaar groot, maar de prijs die daar tegenover staat is dat ook. Volgens ruwe schattingen is er meer dan een half miljard euro nodig om de gebouwen toekomstbestendig te maken – een bedrag dat er simpelweg niet is. “Een universiteit is geen gewone kantoor-, les- of labo-omgeving. Het is al die functies tegelijk en door elkaar, en precies die combinatie maakt het beheer zo complex”, aldus Lieven Willems.

De universiteit zal moeten ‘inkrimpen’ in vierkante meters om het betaalbaar te houden. De focus verschuift daarom naar een veel intelligenter gebruik van de beschikbare ruimte. Momenteel lopen er pilootprojecten op de Stadscampus om het reële ruimtegebruik in kaart te brengen. De hoop is dat de universiteit door efficiënter beheer en gedeelde ruimtes in de toekomst met minder gebouwen verder kan, waardoor de beperkte middelen die er zijn effectiever kunnen worden ingezet.

judgement day 2027

Studenten die hopen op snelle antwoorden moeten nog even geduld hebben. Alle huidige schuifoperaties, zoals de optopping van Gebouw G.Z, zijn vooral antwoorden op urgente noden. Het échte plan, de ‘Campusvisie 2050’, is universiteitsbreed en zal pas ten vroegste in juni 2027 klaar zijn.

In dat plan liggen scenario’s op tafel die Campus Groenenborger onherkenbaar zullen veranderen. Departementshoofd Willems zag de eerste voorstellen van experten alvast extreem variëren: “Ik heb twee voorstellen gezien. Eén voorstel waarbij de volledige campus verdwijnt. Volledig weg. En een ander voorstel waarbij de campus verdubbeld wordt in oppervlakte door intelligent gebouwen toe te voegen.”

Voor de huidige student betekent dat vooral een campus in beweging. Je zal de komende jaren vaker verhuizende pc-lokalen zien, tijdelijke labo’s verspreid over de campus en afgesloten zones in G.V en G.T. Hoewel de grote beslissingen pas volgend jaar vallen, is de koers naar een veiliger en duurzamer Groenenborger eindelijk ingezet. Of die koers eindigt bij een hypermoderne megacampus of een totale afbraak, zal de tijd (en het budget) moeten uitwijzen. ◻

tekst: Bjorn De Busschere
beeld: Bjorn De Busschere en Lotte Mertens
lay-out: Thijs van Dam

VERHAKSELEN, VALORISEREN

Is het een les? Is het een talkshow? Is het een debat? Het is de Q&A met de rector, het Studentenoverlegcomité (voor de vrienden het SOC). Je hebt het vast vaak voorbij zien komen. "Stuur jouw vraag in" was overal te lezen: in je mailbox, op het studentenportaal en op de schermen. Die oproep was vaker wel dan niet voorzien van een QR-code om je vragen in te sturen en een enthousiasmerend uitroepteken. De vragen worden gesteld door Myrthe De Bie (voorzitter van Unifac), Laurens De Wachter (voorzitter van NOVA) en Kyara Pel (voorzitter van de Studentenraad). Wat wordt er gevraagd? En wat wordt er geantwoord? Lees hieronder alles wat je moet en wil weten!

Geert Vera van de ICT-dienst bijt de spits af en krijgt, hoe kan het ook anders, een vraag over de tweestapsverificatie. Zou het ingesteld kunnen worden dat je je minder vaak hoeft aan te melden op Blackboard? "Veiligheid is superbelangrijk. In principe moet je je maar één keer aanmelden als je toestel zich in België bevindt. Wanneer je in een bepaalde modus werkt waar je geschiedenis wordt weggegooid, moet je je inderdaad steeds opnieuw aanmelden." Hij biedt een oplossing. "Sinds kort zijn er ook nieuwe mogelijkheden. De documentatie daarrond wordt binnenkort geüpdatet en vind je via *uantwerpen.be/mfa*", spelt hij uit.

Daarna is het de beurt aan vicerector Valorisatie en Duurzaamheid Steven Van Passel. Hij debuteert op het SOC-toneel en is blij een vraag te hebben gekregen. "Wat is valorisatie?" Van Passel: "Een universiteit geeft onderwijs en doet onderzoek. Fundamenteel onderzoek is gedreven door nieuwsgierigheid. Daarnaast bestaat toegepast onderzoek. Toegepast onderzoek gaat over economische en maatschappelijke vragen. Valoriseren is kijken of we met ons onderzoek economisch en maatschappelijk iets *in return* kunnen krijgen."

Na de passie van Van Passel is het dan eindelijk aan rector Herwig Leirs *himself*. Nadat Myrthe vroeg wat Leirs' strategie is om UAntwerpen aantrekkelijk te houden en hij daar een mooi, maar geen nieuw antwoord op gaf, vraagt

EN VELE ANDERE VRAGEN

tekst: Thijs van Dam
beeld: Laurens Verhaegen
lay-out: Lina Goethals

Laurens iets specifieks over de dierendissecties die gedaan worden in het eerste jaar Biologie. Waarom wordt het genormaliseerd om dieren open te snijden en te verhakselen in labo's? "Eigenlijk is dat een vraag voor de Onderwijscommissie biologie", zegt Leirs, maar hij wil het toch beantwoorden, de lieve bioloog die hij is. "Als je bioloog bent, wil je het leven bestuderen, weten hoe het levende organisme werkt, hoe het in elkaar zit. Van een PowerPoint en modellen kan je veel leren, maar als je bijvoorbeeld een rat opensnijdt, zie je dat ze allemaal verschillend zijn." Hij legt uit dat 'het verhakselen' uit de vraag over mosselen gaat, niet over het verhakselen van ratten. Dat is een belangrijk verschil, want "het centrale zenuwstelsel en het pijnsysteem van ongewervelden zijn totaal anders dan dat van gewervelden zoals ratten. In dit geval ging het bijvoorbeeld over het nakijken van mosselen die in vervuild water leefden."

Een volgende vraag gaat niet over mosselen of ratten, maar over de Studentenraad. Kyara: "Op de website van UAntwerpen staat dat de Studentenraad politiek en levensbeschouwelijk onafhankelijk is. Studentenraadleden met een uitgesproken politieke overtuiging kunnen, zelfs wanneer zij onafhankelijk proberen te handelen, toch hun eigen agenda laten doorwegen. Vindt u dat studenten met radicale ideeën, of het nu links of rechts is, thuishoren in een orgaan dat geacht is alle studenten te vertegenwoordigen?" Leirs: "De Studentenraad is democratisch verkozen en moet dus representatief zijn voor de hele universiteit. In een universiteit zitten nu eenmaal mensen met verschillende politieke en levensbeschouwelijke ideeën. Sommige zijn gematigd, andere radicaal. Een studentenraad met enkel mensen zonder uitgesproken mening heeft ook geen zin. Er moeten mensen in zitten met verschillende ideeën. Dat is ook het actief pluralisme dat wij aan UAntwerpen belangrijk vinden."

Een andere student stuurde in: "Ik ben nog student. Stel dat ik graag rector wil worden. Hoe doe ik dat dan?" Rector Leirs: "Ik zou zeggen: doe iets anders." *(de zaal lacht)* "Ik bedoel niet: doe iets anders dan rector zijn. Doe iets anders dan daarover te denken. Je kans op succes is zeer klein. Er zijn nu 25.000 studenten, geen tien daarvan zullen ooit rector worden. Het is geen job waarvan je denkt: dat wil ik doen. Ik kan me wel voorstellen dat je denkt: moest ik rector zijn, dan zou ik het zo en zo doen. Bij mij is het ooit ook zo begonnen. Ik kwam aan de universiteit en een jaar later was ik praeses, ik zat in wat nu de onderwijscommissie heet en ik werd studentenvertegenwoordiger in de raad van bestuur. Waarom? Niet omdat ik dacht: ik kan rector worden, maar omdat ik dingen zag waarvan ik dacht: die kunnen anders."

Na wat gepalaver met het departementshoofd van Universiteit & Samenleving over een jaarlijks terugkerend thema, (het gebrek aan) stille ruimtes, vroeg Laurens concreet wat studenten op Campus Middelheim die nood hebben aan een stille ruimte kunnen doen. "Zij kunnen heel sportief zijn en lopen, wandelen of fietsen naar Groenenborger." Laurens riposteert: "Het is een tiental minuten wandelen en vraagt dus al snel een half uur of meer, bijvoorbeeld om te gaan bidden." Het departementshoofd: "Het is tien minuten wandelen, maar joggend of in looppas kan het misschien iets sneller gaan", waarna een routinematig applaus startte.

Van tweestapsverificatie, via het verhakselen van mosselen en carrièreadvies kwamen we uiteindelijk aan bij de receptie. Als ik culinaire columns schreef, zou ik mijn notitieboekje daar hebben bovengehaald. Helaas schrijf ik geen culinaire columns. De receptie voelde als de Q&A zelf: soms herhalend, soms wat verwarrend, maar met vlagen ook interessant. □

BEZETTING 2.0: "ZE KUNNEN ONS NIET NEGEREN"

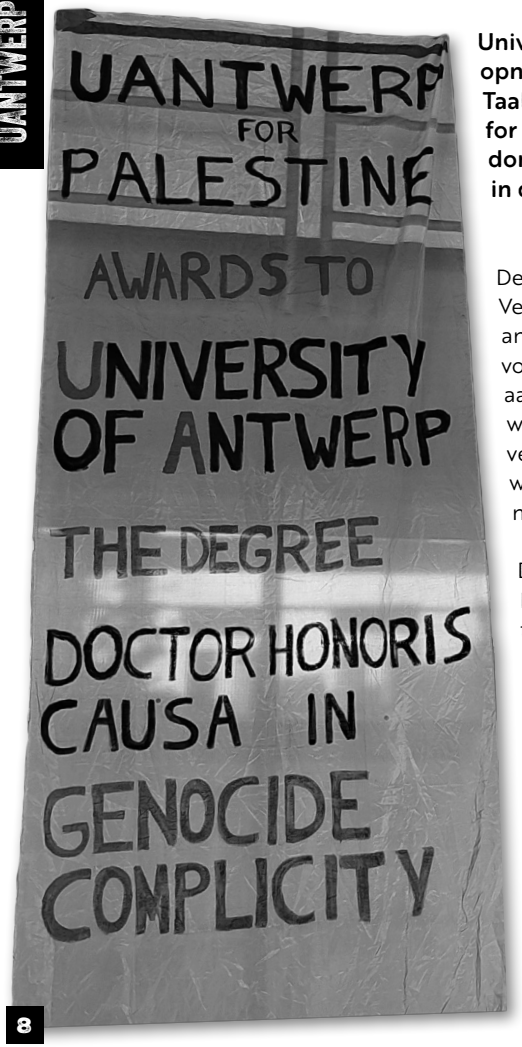

Universiteit Antwerpen heeft na twee jaar opnieuw een bezetting. Charlotte, studente Taal- en letterkunde, vertelt waarom UAntwerp for Palestine met een aantal studenten op donderdag 23 april opnieuw haar tenten opzet in de Agora.

De sfeer is opvallend rustig voor een bezetting. Verschillende studenten zijn aan het studeren, anderen schilderen spandoeken. Voor Charlotte voelt het alvast vertrouwd aan: ze deed ook mee aan de vorige bezetting. Toch ziet het er deze keer wat anders uit. "We hebben veel nieuwe gezichten", vertelt ze. "De mensen die vorige keer heel actief waren, zijn er nu ook bij, maar het is fijn dat we ook nieuwe mensen aantrekken."

De studenten stellen bij hun bezetting vier eisen. De belangrijkste is een academische boycot. De focus ligt daarbij op Horizon Europe 2028-2034, een Europees onderzoeksinitiatief waar ook Israël aan deelneemt. "In 2028 wordt het project vernieuwd. Onze eis is dat Israël daar niet aan meedoet. Als Israël er toch bij is, willen we dat UAntwerpen zelf uit het project stapt en andere universiteiten oproept om te volgen", verduidelijkt Charlotte. Daarnaast willen de studenten dat de adviezen van de ethische commissie voor Misuse, Human Rights & Security (MiHRS) bindend worden. "Het is niet oké dat het bestuurscollege een negatief advies van het MiHRS naast zich neer kan leggen", licht Charlotte toe.

De derde eis is een ethisch aankoopbeleid: producten die op de BDS-boycotlijst staan, moeten verdwijnen van de campus. BDS is een internationale beweging die zich onder andere inzet voor het boycotten van producten die mogelijk een link hebben met de Israëlische bezetting van Palestijnse gebieden. Tot slot vraagt UAntwerp for Palestine meer steun voor Palestijnse studenten, academici en instellingen.

Charlotte vertelt dat rector Herwig Leirs op de eerste dag van de bezetting al langskwam. "Hij zei dat ze alles gedaan hebben wat ze konden, maar dat klopt niet helemaal. De rector beweert dat UAntwerpen boetes kan krijgen als ze uit projecten stapt. Toch hebben ze onlangs nog een project verlaten zonder boete", aldus Charlotte.

in debat met de rector

Vijf dagen later is er tussen de tenten, spandoeken en Palestijnse vlaggen een open debatavond waarbij UAntwerp for Palestine in gesprek gaat met rector Herwig Leirs en vicerector Onderzoek en Impact Maarten Weyn.

Een student opent het debat met een presentatie om de vier eisen toe te lichten. Daarnaast schetst hij een beeld van de huidige samenwerkingen tussen UAntwerpen en Israëlische partners: elf lopende samenwerkingen, tien onder het Horizon-initiatief en een onder het Fonds Wetenschappelijk Onderzoek.

Leirs stelt in zijn openingspresentatie dat ze het niet altijd eens zijn met elkaar, maar dat hij wel aan dezelfde kant als de studenten staat: "Ook ik ben ontzet over de situatie in Gaza." Hij noemt de Israëlische bezetting illegaal, stelt dat de koloniale

nederzettingen moeten stoppen en dat apartheid er moet verdwijnen. “Maar als rector ben ik ook gebonden aan tal van regels, waaronder een hele hoop juridische verplichtingen. Daarbovenop ben ik gebonden aan een bestuursstructuur van verschillende raden en dus meningen.”

Over de academische boycot erkent Leirs dat er nog projecten lopen waarbij ook Israëlische partners betrokken zijn. Hij nuanceert wel hoe daarnaar gekeken moet worden: sommige projecten tellen volgens hem niet mee, omdat UAntwerpen daarin geen directe samenwerking heeft met een Israëlische partner.

De studenten lijken niet overtuigd: “Ook al is er geen rechtstreekse samenwerking met Israël, u staat nog steeds toe dat de Israëlische partner aan dit project deelneemt. Waarom?” De rector countert dat het weinig effectief is om uit zo’n samenwerking te stappen wanneer de Israëlische partner in het project blijft. Het geld wordt dan mogelijk herverdeeld in het voordeel van de Israëlische partner. “Wat je moet doen, is ervoor zorgen dat de Israëlische partner het project verlaat. Als je zelf vertrekt zonder dat te bewerkstelligen, oefen je geen druk uit.”

Het debat wordt confronterend wanneer studenten vragen waarom het bestuurscollege het negatieve MiHRS-advies over een samenwerking met de Hebrew University of Jerusalem naast zich neerlegde. “Waarom ziet het bestuurscollege zichzelf als geschikter om beslissingen te nemen dan de experts in het MiHRS?”, vraagt iemand uit het publiek. De rector geeft toe dat de procedure in 2024 niet ideaal verliep en dat de regels sindsdien zijn aangepast. Een garantie dat het bestuurscollege voortaan altijd het advies van MiHRS volgt, geeft hij niet: “Ik ben de voorzitter, maar ik ben niet het bestuurscollege.”

Op vragen over Horizon 2028 antwoordt de rector direct. Kan hij garanderen dat UAntwerpen nooit een project met Israël start wanneer ze toch zouden participeren in Horizon 2028? “Dat is een makkelijk antwoord”, lacht Leirs. “In 2028 ben ik geen rector meer, zo’n belofte is dus zinloos.”

hoe gaat het nu verder?

De studenten zijn nog niet zeker hoe lang de bezetting zal duren. “Het hangt af van wat de rector onderneemt en hoe lang we hier mogen blijven”, preciseert Charlotte. “Liefst totdat onze eisen gehoord worden.” Of ze daar vertrouwen in heeft? Ze aarzelt: “Ze kunnen ons alvast niet negeren. Het is nu aan UAntwerpen om te reageren.”

En reageren deed UAntwerpen. Op 30 april liet de universiteit in een mail weten dat ze naar de rechtbank stapte om de naleving van veiligheidsregels af te dwingen. Volgens de universiteit werden eerdere ingebrekestellingen en mailverkeer over het vrijhouden van evacuatiewegen en het beperken van brandbare materialen, zoals tenten en spandoeken, niet nageleefd. Volgens de actievoerders riskeren studenten die de regels niet naleven een boete van 250 euro per dag. De dag erna waren ze van de Agorabodem verdwenen.

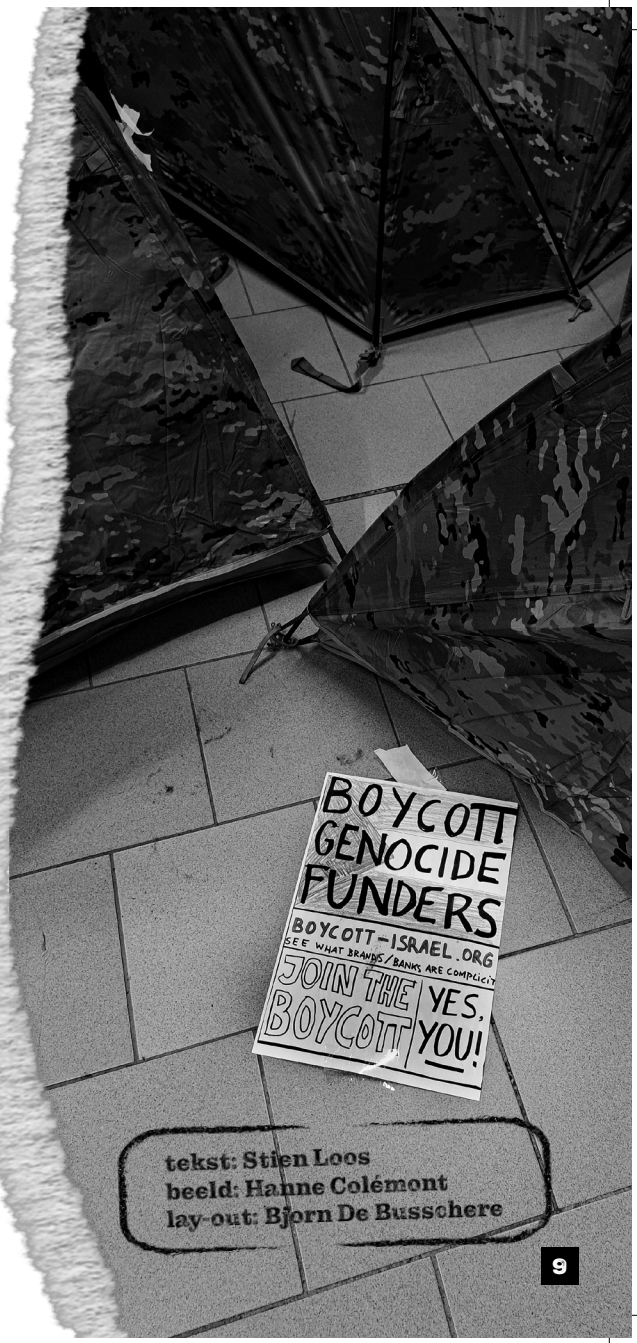

tekst: Stien Loos
beeld: Hanne Colémont
lay-out: Bjorn De Busschere

HET NUT VAN DENKEN

Waarom denken we? Wat is denken eigenlijk? Is het wel zo nuttig om veel na te denken? Word je er gelukkig van? Hebben we vat op wat we denken? Want als ik zeg "denk niet aan een roze olifant", dan dartelt die op dit moment vrolijk rond in jouw gedachten. We denken de hele dag – de ene persoon al iets meer dan de andere – maar hoe werkt dat nu exact? Denken andere mensen trouwens ook dat iedereen denkt zoals jij denkt dat iedereen denkt? En is dit nu officieel overdenken? Of heb ik gewoon koffie nodig?

Op zoek naar antwoorden gaat dwars eerst te rade bij cellulaire neurowetenschapper Tommas Ellender. Hij bestudeert vooral hoe neuronen, oftewel zenuwcellen, signalen ontvangen, verwerken en doorgeven aan andere cellen via verbindingen die synapsen heten.

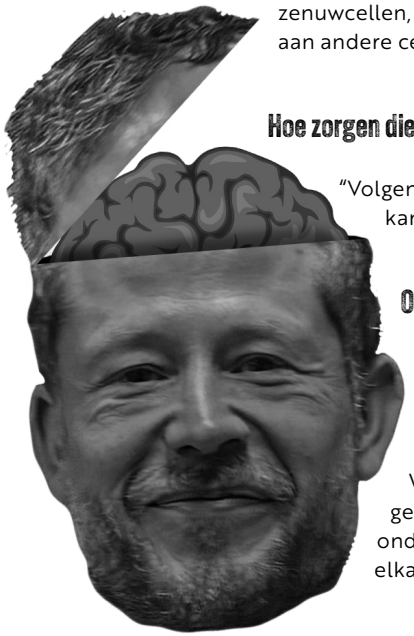

Hoe zorgen die zenuwcellen ervoor dat we kunnen denken?

"Volgens mij krijgt degene die dat ontdekt en volledig kan uitleggen een Nobelprijs."

Oké. Bedankt en tot de volgende.

"Er is gewoon nog heel veel dat we niet weten over ons brein. Ik kan je wel vertellen hoe onze onderzoeksgroep te werk gaat en wat de meest prominente theorieën zijn. Wij bestuderen vooral hoe neuronen in een gezond brein elektrisch actief zijn en hoe ze onder normale omstandigheden signalen aan elkaar doorgeven. Dat is de basis van denken."

Hoe werkt denken nu exact?

"Denken begint bij zenuwcellen die samen actief zijn. Denk je aan een rode appel, dan werken cellen die instaan voor kleur, vorm, smaak en herinnering tegelijk samen. Zo maakt je brein een concept. Dit ding kennen we: van 'appel' en 'eten', gaan we naar 'goed idee' en 'moet je vaker doen'. Je brein is eigenlijk een netwerk van kleine circuits van zenuwcellen die voortdurend input krijgen. Die informatie wordt verwerkt, gecombineerd en doorgestuurd. De ultieme output is dan een beslissing, een handeling of een plotselinge craving naar een appel."

Hoe ziet zo'n circuit eruit?

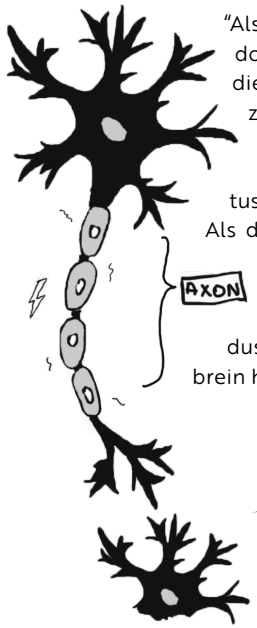

"Als een hersencel actief is, stuurt ze een elektrisch signaal door. Aan het uiteinde van het axon geeft ze dan stofjes af die een andere hersencel kunnen activeren. Voor diegene die zich afvraagt wie Axon is: dat is de lange uitloper van een zenuwcel die signalen wegstuurt. Die cel kan het signaal daarna weer doorgeven aan de volgende. De verbindingen tussen hersencellen kunnen verzwakt of versterkt worden. Als de informatie niet belangrijk is, worden de verbindingen tussen cellen vaak minder efficiënt. Gaat het om heel belangrijke informatie, dan worden zulke verbindingen juist versterkt. De volgende keer dat je iets vergeet, kan je dus gewoon aanhalen dat het niet jouw fout is, maar dat je brein het niet relevant genoeg vond om te onthouden."

Hoe onderzoek je zoiets?

"Veel van ons onderzoek gebeurt *ex vivo*. Dat betekent dat we hersenweefsel buiten het lichaam bestuderen. We maken daarvoor een

dunne hersencoupe, een heel dun plakje hersenweefsel, van bijvoorbeeld een muizenbrein, of we maken een cultuur van humane zenuwcellen en plaatsen die in een elektrofysiologische set-up. Daarmee meet je de elektrische activiteit die door de zenuwcellen wordt opgewekt. Ideaal voor zulke metingen, maar veel 'denken' gebeurt daar waarschijnlijk niet."

In hoeverre hebben we vat op de acties die we ondernemen?

"Volgens mij hebben we daar een stuk minder vat op dan we denken. Het idee is dat je brein constant voorspelt hoe de wereld zich gedraagt en hoe mensen reageren. Als je een paar weken iets ervaart, krijg je een goed idee over hoe je dag eruitziet en welke acties goed zijn om te ondernemen. Zo genereer je een routine en hoef je niet over alles na te denken. Je brein weet: het is ochtend, dit is koffie en je doet alsof je wakker bent. Veel dingen gebeuren op automatische piloot."

Wanneer denken we dan 'echt' na?

"Wanneer er iets onverwachts gebeurt, denkt je brein: alarm! Dit is niet wat ik had voorspeld, er is iets anders aan de hand! Je moet dan aandachtig zijn om je acties bij te stellen. Om het visueel voor te stellen: door een obstakel op de weg zal je noodgedwongen de eerste afslag moeten nemen en moet je je route opnieuw berekenen om weer verder te kunnen rijden en toch op je bestemming aan te komen."

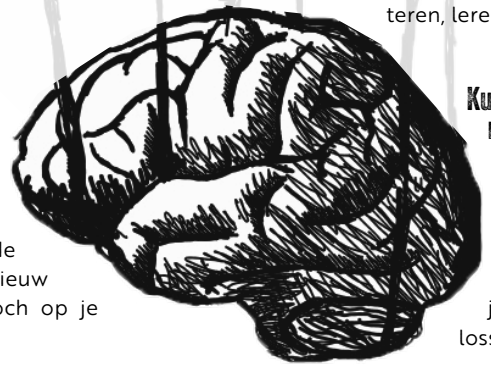

Is er een onderscheid tussen denken, bewustzijn en vrije wil?

"Denken doe je continu: informatie verwerken, verbanden leggen, piekeren over de berichten waar je nog op moet antwoorden. Bewustzijn is het ervaren van die gedachten, gevoelens en de wereld om je heen. Vrije wil gaat erom dat jij de hoofdrol speelt in je eigen leven en dat de regisseur niemand anders heeft gecast. Daarmee kom je uiteindelijk ook uit bij grotere vragen over bewustzijn, vrije wil en verantwoordelijkheid. Hoe bepaal je in hoeverre iets iemand zijn schuld is? Welke rol speelt iemands jeugd en achtergrond? Waar stopt het denken? Waar begint de gewoonte? Waar eindigt de vrije wil? Daar heb ik zelf geen antwoord op."

We weten nu al iets meer over het neurowetenschappelijk perspectief, maar hoe kijkt de filosofie naar 'denken'? In het groepswerklokaal van de bib tref ik doctor Judith Martens. Haar onderzoeksdomein bevindt zich op het kruispunt tussen psychologie en filosofie.

Wat denkt de filosofie dat denken is?

"Ik denk dat het geven van één exacte definitie ofwel tot een reductie leidt, ofwel onmogelijk is. Een klassieke definitie in de filosofie stelt denken gelijk aan logisch redeneren; conclusies trekken uit gedachten die je via bepaalde regels met elkaar verbindt. Dat is zeker niet de enige vorm. Ook herkennen, reflecteren, leren, handelen en intuïtief reageren zijn vormen van denken."

Kunnen we ons bewustzijn verklaren door de werking van neuronen, of wordt het filosofisch aspect van onze geest dan vergeten?

"Neuronen zijn belangrijk om te begrijpen hoe denken mogelijk is, maar het is niet vanzelfsprekend om over denkende neuronen te spreken. Net zoals je niet zegt dat je voet voetbalt, kan je je afvragen of denken gebeurt door losse hersencellen of door de mens als geheel."

In hoeverre bepaalt denken ons handelen?

"Over bepaalde handelingen denken we eerst bewust na. Denk maar aan je eerste zwemles, waar je nog actief de woorden 'kikker', 'vliegtuig' en 'potlood' hoorde weergalmen in je hoofd. Gelukkig komen de meeste handelingen ook voort uit gewoontes of karakter, zonder dat we daar eerst bewust over nadenken. Je denkt ook niet eerst elke zin die je uitspreekt, al zouden we dat soms misschien beter wel doen." ▷

Denken we dan pas na over een handeling als de situatie niet loopt zoals verwacht?

"Diep nadenken wordt inderdaad vaak geactiveerd wanneer er iets botst: wanneer een verwachting niet uitkomt, een gewoonte niet meer werkt of wanneer iemand een vraag stelt. Het reflecteren zelf kan ook een gewoonte worden. Sommige mensen leren om al stil te staan bij hun denken voordat er iets misloopt. Dat is een bijzonder waardevolle vaardigheid."

Is het dan nog nuttig om na te denken nadat er iets is misgelopen?

"Heel nuttig! Door terug te kijken op onze handelingen kunnen we beter begrijpen wat er gebeurde en wat we in de toekomst anders willen doen. Nadenken is dan meteen ook vooruitkijken."

Is het nuttig om over emoties te reflecteren?

"Zeker, maar dan vooral als beginpunt. Als je bijvoorbeeld vaak boos wordt, heeft het weinig zin om daar telkens over na te denken en daarna toch gewoon boos te blijven. Dan kon je jezelf de moeite van 'het nadenken' besparen. Zulke reflectie krijgt pas waarde als het leidt tot een verandering in hoe je handelt. Die handelingen zijn doorgaans gewoontes."

Worden we wel gelukkig van veel nadenken?

"Meer nadenken maakt mensen niet automatisch gelukkiger. Reflectie kan confronterend zijn, maar het kan je ook helpen om bewuster te leven en jezelf te begrijpen. Als jij jezelf beter begrijpt en daardoor ook een beter mens bent, wordt je omgeving daar ook gelukkiger van. Een gelukkige omgeving straalt dan weer af op jou, dus indirect worden we wellicht allemaal gelukkiger."

In hoeverre heeft onze omgeving invloed op wat we denken?

"Onze gewoontes en karakter worden sterk gevormd door de context waarin we leven. Zo maken we onze gewoontes eigen en geven we ze door. Vaardigheden zoals kritisch nadenken zijn volgens mij ook gewoontes. Wanneer we ze niet aanleren of onvoldoende blijven oefenen, kunnen ze verzwakken. In die zin worden we niet alleen gevormd, maar soms ook 'vervormd' door onze omgeving, zoals Jan Bransen aanhaalde in zijn boek *Gevormd of vervormd?*"

Heeft u advies voor onze lezers om beter of efficiënter na te denken?

"Praat met elkaar. Zoek de kritische mensen op. Denken gebeurt niet alleen in je hoofd. Door met anderen te praten, kunnen we onze gedachten verduidelijken, aanvullen en in vraag stellen. Een echte vriend durft je ook kritisch te bevragen. Die wijst je erop dat 'ik krijg signalen van het universum om deze jas te kopen' misschien gewoon de pushmeldingen van Zalando zijn."

Om af te ronden, wat is het nut van denken?

"In een complexe samenleving is denken onmisbaar om ons op een nadenkende en reflectieve manier tot die samenleving te verhouden. Als we allemaal impulsieve beslissingen nemen, is het conflict waarschijnlijk nooit ver weg. Daarnaast zijn mensen gewoontewezens. We zijn genoodzaakt om na te denken over welke gewoontes we hadden, welke we hebben en welke we zowel individueel als collectief willen ontwikkelen."

Zo eindigt dit gesprek niet met een punt, maar met een vraagteken. Misschien zelfs met meerdere. Is dat dan het nut van denken? Dat we niet altijd meteen antwoorden vinden, maar dat we door te praten, te twijfelen, gedachten te delen en elkaar in vraag te stellen wel een heel eind verder komen? Misschien worden de beste ideeën niet alleen bedacht, maar samen ontdekt. Wat denk jij? ◘

tekst: Liesbeth Brusselmans
beeld: Liesbeth Brusselmans en Rabiatou Jalloh
lay-out: Bjorn De Busschere

40 JAAR DE ANTWERPSE ZES: GEKNIPT VOOR DE GESCHIEDENIS

Met de tentoonstelling *De Antwerpse Zes* viert het ModeMuseum veertig jaar Belgische modegeschiedenis en invloed die ver buiten de landsgrenzen reikt. Vier decennia geleden brak deze groep jonge ontwerpers internationaal door: Dirk Bikkembergs, Ann Demeulemeester, Walter Van Beirendonck, Dries Van Noten, Dirk Van Saene en Marina Yee. Zij gaven ons landje een vaste waarde in de competitieve modewereld.

De tentoonstelling toont hoe de zes modeontwerpers uitgroeiden tot internationale mode-iconen en hoe hun trajecten met elkaar verweven bleven. Hun verhaal begon aan de Koninklijke Academie voor Schone Kunsten van Antwerpen, waar ze in de jaren tachtig dezelfde opleiding volgden. De internationale doorbraak volgde enkele jaren later, toen ze in 1986 samen hun collecties presenteerden in Londen. Al snel werden ze omgedoopt tot *The Antwerp Six*, omdat hun echte namen voor Engelstaligen moeilijk uit te spreken zijn.

Sinds die baanbrekende show in Londen blijft hun invloed modieus groot. In deze tentoonstelling wordt dat meteen duidelijk. Bij het binnenkomen leiden de tijdlijnen op de muren je door de geschiedenis van de groep. Daarna volgen ruimtes die telkens aan een van de ontwerpers zijn gewijd, waardoor je wordt ondergedompeld in hun eigenzinnige mode-universums.

Bij Dirk Bikkembergs ligt de nadruk op voetbal en het atletische lichaam. Walter Van Beirendonck valt op door zijn speelse, kleurrijke ontwerpen. Dirk Van Saenes oeuvre wordt op een zeer opmerkelijke manier gepresenteerd: een catwalk met poppen op een lopende band. Verder tonen de ontwerpen van Dries Van Noten een verfijnde mix van prints en luxueuze stoffen. De ruimte rond Marina Yee roept dan weer een intieme sfeer op met haar nagebouwde atelierkamer. Ook de poëtische, donkere silhouetten van Ann Demeulemeester krijgen een prominente plaats in de tentoonstelling. Hun werk is heel verschillend, maar stuk voor stuk toonaangevend.

In de laatste ruimte, 'De zes: op uitnodiging', ligt de focus op de grafische en materiële uitwerking van de communicatie van de Antwerpse Zes. Al vroeg begrepen zij dat mode meer is dan kleding; het uit zich ook in uitnodigingen, lookbooks, persdossiers … De bezoeker krijgt hier een inkijk in hoe mode verdergaat dan het kledingstuk zelf.

Wie interesse heeft in mode(geschiedenis) en wie geboeid is door deze lokale iconen met wereldwijde impact vindt hier meer dan genoeg stof tot nadenken. De Antwerpse Zes blijven relevant en inspirerend en zijn duidelijk nog steeds op maat van de modewereld. De tentoonstelling loopt tot 17 januari 2027, dus er is genoeg tijd om eens langs te gaan en het met je eigen ogen te bewonderen.

tekst: Merel Haverkamp
beeld: Merel Haverkamp
lay-out: Lena Vercammen

DE ESSENTIE VAN ANATOMIE? EEN RUGGENGRAAT.

Naar aanleiding van zijn emeritaat ging dwars op bezoek bij doctor Luc Van Nassauw. Menig student kent hem van de dissectiepractica en zijn unieke verschijning. Het je-m'en-foutisme dat hij uitstraalt, maakt hem absoluut niet minder kundig. Integendeel! Hij is een man die bij zijn standpunt blijft en opkomt voor zichzelf, zijn team en de ideeën waar hij achter staat. Misschien is zijn sterkste eigenschap wel dat hij zich niet aanpast om in 'het boekje' te passen. Maar in ons boekje past hij perfect.

Waar is uw carrière gestart?

Als bioloog was ik eerst een jaar actief in het Laboratorium voor Anatomie en Embryologie van de Huisdieren. Daarna werd ik assistent in het Laboratorium voor Anatomie van de Mens en Embryologie. Daar werkte ik aan mijn doctoraat over het ovarium bij vertebraten, voornamelijk dat van de kwartel. Ik ontdekte dat er in de follikelwand, die de eicel omgeeft, cellen zitten die lijken op gladde spiercellen. Dat verklaart hoe een eicel gecontroleerd vrijkomt en zich niet meteen als omelet identificeert.

Hoe verliep de rest van uw carrière?

Toen ik geen derde verlenging kreeg van het Fonds Wetenschappelijk Onderzoek, kwam ik terecht in het Laboratorium voor Cel- en Weefselleer. Wat onderzoek betreft, geldt voor mij altijd hetzelfde principe: wat je toont, moet je kunnen herhalen. Een kleuring, observatie of conclusie die je maar een keer ziet, is in mijn ogen geen bewijs. Uiteindelijk ben ik daar vertrokken, omdat iedereen zich bezighield met de bezenuwing van de darm. En wat iedereen doet, daar blijf ik liever ver van weg.

U bent dus liever het buitenbeentje dan dat u zich aanpast aan de groep?

Omdat ik geen arts maar bioloog ben, riep mijn positie binnen Faculteit Geneeskunde vaak vragen op. Ik ben ook geen typische professor in kostuum en stropdas. Ik werk in het mortuarium, in het kadaverlabo, in een praktische en fysieke context. Daarnaast ben ik een metalfan en pas ik niet in het eerder traditionele, soms nogal archaïsche academische profiel. Toch heb ik mij nooit aangepast. Als je gewoon jezelf blijft, zien andere mensen dat op den duur ook als normaal. Mocht ik morgen in kostuum les komen geven, bellen ze waarschijnlijk meteen een ambulance.

Hoe bent u eigenlijk terug bij de anatomie beland?

Op een bepaald moment kwam er opnieuw een duidelijke vraag vanuit de anatomie. Nu ja, een vraag … het was eerder: "Luc! Help ons!" Men vroeg mij terug, omdat er niemand meer was die de dissectiepractica kon begeleiden. Toen ik er oorspronkelijk begon, was anatomie een grote en sterke dienst. Toen ik terugkwam, was dat niet meer het geval. Er waren besparingen, te weinig structurele aandacht en de leiding was niet altijd optimaal.

Hoe is het vak anatomie veranderd doorheen de jaren?

Vroeger was anatomie een zeer groot vak, met honderden contacturen gespreid

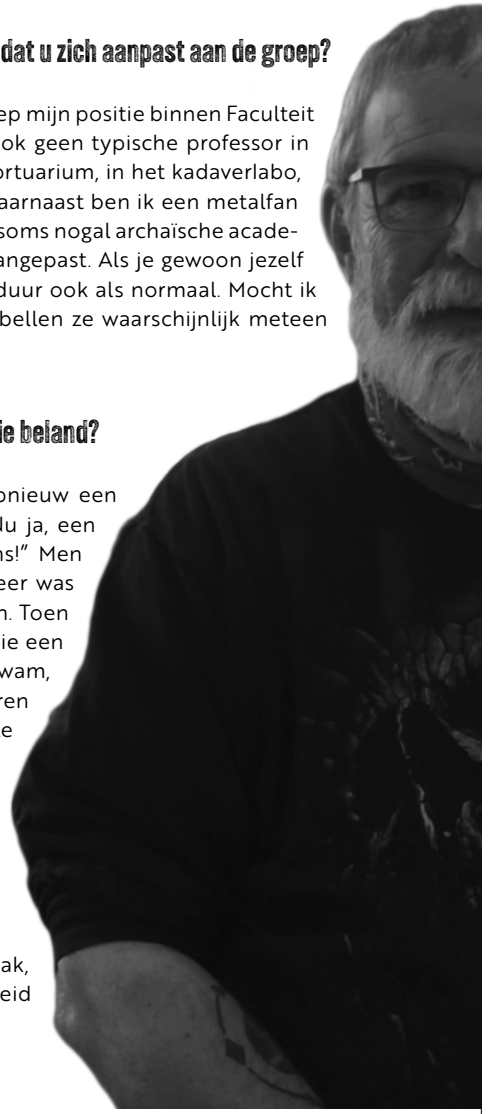

over meerdere jaren. Door curriculumhervormingen is dat sterk gecomprimeerd geraakt. Problematisch, noem ik dat. Dissectie is nu eenmaal een vaardigheid die je alleen kan leren door herhaling.

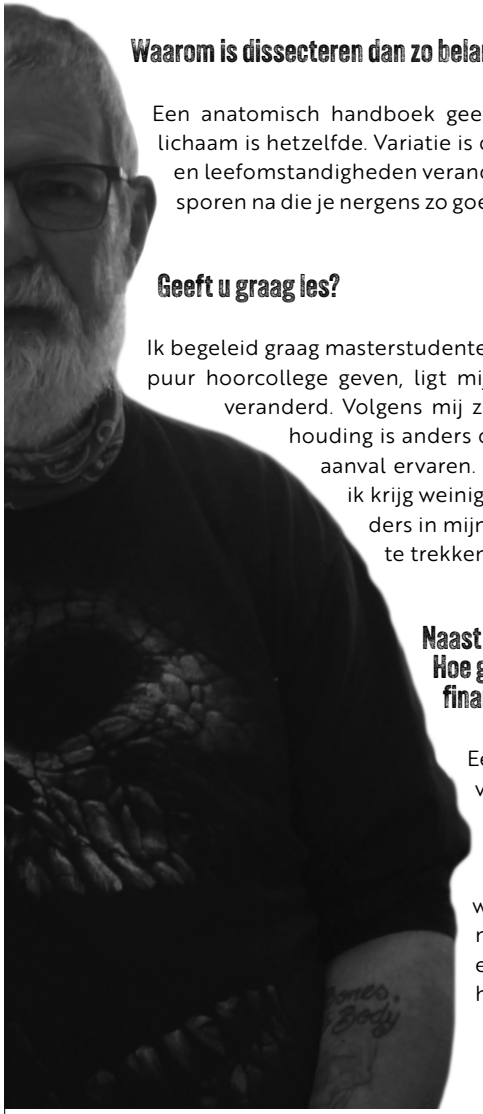

Waarom is dissecteren dan zo belangrijk?

Een anatomisch handboek geeft een basisoverzicht, maar geen enkel lichaam is hetzelfde. Variatie is de regel, niet de uitzondering. Populaties en leefomstandigheden veranderen, en ingrepen en pathologieën laten sporen na die je nergens zo goed kan waarnemen als op echte lichamen.

Geeft u graag les?

Ik begeleid graag masterstudenten en geef met veel plezier practica, maar puur hoorcollege geven, ligt mij minder. De omgang met studenten is veranderd. Volgens mij zijn ze nog altijd gemotiveerd, maar hun houding is anders dan vroeger. Kritiek wordt sneller als een aanval ervaren. Er wordt meer interactie gevraagd, maar ik krijg weinig respons. Daarom heb ik graag Nederlanders in mijn les, die durven tenminste hun bek open te trekken.

Naast prof bent u ook departementsvoorzitter. Hoe gaat u, gezien de besparingen, om met de financiële kant van uw job?

Een dienst moet altijd een buffer met voldoende reserves hebben om onverwachte problemen op te vangen. Zuinigheid was nodig, want voor het anatomisch onderzoek en de praktische werking moest ik vaak creatief op zoek naar middelen. Zo brengen het materiaal en de voorbereidingen van workshops in het kadaverlabo kosten met zich mee. Ik zag dat grote firma's van prothesen en medisch materiaal zelf goed verdienden aan zulke sessies. Het is niet meer dan logisch dat ook de universitaire infrastructuur die dat mogelijk maakt, daar een procentje van krijgt. Met die inkomsten konden we het onderzoek in ons labo draaiende houden.

Wat heeft u geleerd uit het jarenlang vechten voor de juiste middelen?

Ik heb geleerd dat je soms hard op tafel moet durven kloppen. Als mensen niet luisteren, het probleem niet willen zien of zich verschuilen achter procedures, dan moet iemand de confrontatie aangaan. Niet om ruzie te maken, maar om iets opgelost te krijgen. Je moet blijven aandringen, blijven opvolgen en 'hout op het vuur blijven gooien'. Ik heb jarenlang moeten vechten om mensen in dienst te krijgen, middelen te verzamelen en de nodige infrastructuur te behouden.

Waar kijkt u met de meeste voldoening op terug?

Ik ben heel trots op de huidige anatomiegroep. Maar de meeste voldoening haal ik uit het feit dat ik de anatomie opnieuw op een werkbaar niveau heb gekregen, door onderwijs te herstellen en onderzoek te steunen waar de volgende generatie op verder kan bouwen.

Heeft u nog een boodschap voor onze studenten?

Blijf jezelf. Altijd. Doe je best en geniet van je studententijd. Fouten maken hoort erbij; dat moet zelfs, want daar leer je van. Als je echt iets wil en bereid bent om er hard voor te werken, dan kom je er wel. Ik verwijs daarbij graag naar een slogan uit de metalwereld: '*Born to lose, live to win*'. Voor mij betekent dat vooral dat succes niet vanzelf komt, maar dat volharding, inzet en wilskracht het verschil maken. □

tekst, beeld en lay-out: Liesbeth Brusselmans

VAN FANBOY NAAR SPRINTREVELATIE: DE KOERSERVARINGEN VAN TOM CRABBE

De voorbije maanden hebben we met z'n allen kunnen genieten van een heerlijk wielervoorjaar, maar terwijl de supporters een pintje drinken langs de zijlijn of in de zetel, zijn de atleten wel fel aan het afzien. Hoe ervaren de renners zo'n koersdag eigenlijk zelf? dwars sprak met Tom Crabbe, de prille twintiger die dit voorjaar een straffe campagne reed bij Flanders-Baloise, om te weten te komen hoe het is als nieuwkomer in het peloton: "Tenzij je een van de grote mannen bent, is er vrij weinig druk vanuit de media zelf, maar je legt jezelf wel meer op omdat je weet dat de mensen meekijken."

Ik zag op Instagram dat je als *klein manneke* al in wielertenue rondliep. Waar en wanneer is jouw wielerliefde ontstaan?

Oh ja, ik fiets al lang. Eerst heb ik nog even judo gedaan, maar daarna ben ik op mijn zevende begonnen bij Cycling Club 1785 in mijn dorp Merchtem. Ik reed toen vooral tijdens de zomervakanties veel koersen, waar mijn papa me voor inschreef. Ik keek daar altijd zo hard naar uit dat ik er soms niet van kon slapen. Daarom vertelde hij het me altijd pas op de ochtend van de koers zelf, zodat ik niet te veel stress had. Dat was een heel toffe periode.

Maar toen ik vijftien jaar werd, moest er plots serieuzer getraind worden en dat deed ik toen niet. Dat heeft zo'n drie jaar geduurd, tot ik in het vijfde middelbaar naar de sportschool in Gent ging. Daar heb ik, onder begeleiding van coaches, eindelijk geleerd om echt serieus te trainen. Vanaf dat moment kwam alles in een stroomversnelling en werd ik prof. Natuurlijk veranderde er vanaf dan veel aan de dynamiek, maar voor mij blijft de liefde voor de sport nog altijd het belangrijkste.

Wat onderscheidt wielrennen voor jou van andere sporten?

De rust van op de fiets zitten. Op een zonnige dag zoals vandaag kan ik vijf uur trainen en de hele tijd babbelen met vrienden. Anderzijds geniet ik er ook van om alleen met mijn fiets de natuur in te trekken. Als je zo ver rijdt zie je elke keer weer mooie en nieuwe dingen. Ik doe vaak een *toerke* naar regio's of streken waar ik normaal nooit kom om zo de omgeving te leren kennen. Zeker in Spanje en Frankrijk koersen we vaak in regio's waar normaal niet veel toerisme is, dan kom je in van die kleine dorpjes waar je anders nooit zou komen. Zo leer je steeds nieuwe stukken van de wereld kennen.

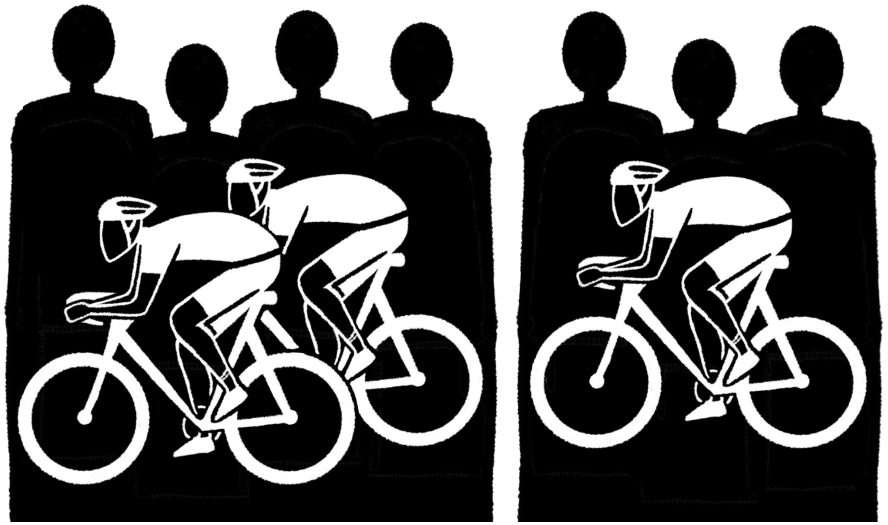

Bij supporters is er vaak een vrijheid-blijheid-sfeer, maar zijn er ook minder leuke kanten aan de sport die wij niet zien?

Ja, dat denk ik wel. Als de mensen rondom mij vragen hoe mijn koers is geweest, dan hebben ze maar de helft gezien. Een wedstrijd is zoveel meer dan alleen de koers zelf. Er is de lange voorbereiding daarnaartoe, het vroeg opstaan, de stresserende autorit naar de startplaats: er kan van alles gebeuren en er zijn honderden verhalen te schrijven over één koers. Ik denk dan vooral aan de teleurstelling die je als renner soms ervaart na een wedstrijd. Als supporter kan je de televisie afzetten en dan is de koers gedaan. Als renner is dat veel moeilijker. Wanneer het niet gaat zoals je het had gewild, draag je die emoties mee tot in je bed en vaak zelfs nog tot de dag erna.

Is het – als je zelf niet meerijdt dan – voor jou echt een evenement om naar de koers te kijken?

Absoluut. Parijs-Roubaix en de Ronde van Vlaanderen heb ik allebei niet meegereden en daar heb ik mijn dagen echt wel rond gepland. Natuurlijk hangt het een beetje af van welke koers het is, maar als er bijvoorbeeld een hele chique rit is in de Tour de France spreek ik wel eens met vrienden af om samen te kijken. Als wielrenner hoop ik toch dat je de koers graag kijkt, maar naast genieten kan je er ook veel van leren en koerskennis van opdoen. Zeker bij koersen waarin ik misschien later zelf iets wil betekenen, maak ik daar uitgebreid tijd voor.

Gaat het er bij het supporten soms heftig aan toe?

Ik denk dat ik daarin eerder een rustig type ben. *(lacht)* Natuurlijk vind ik het altijd leuk om mensen zo hevig te zien supporteren, zeker wanneer ik zelf aan het rijden ben, maar persoonlijk voel ik dat niet zo extreem. Al moet ik toegeven dat ik voor Wout van Aert in Parijs-Roubaix wel fanatiek gesupporterd heb vanuit mijn zetel. Maar hij is een van de weinige renners die zoveel bij me kan losmaken.

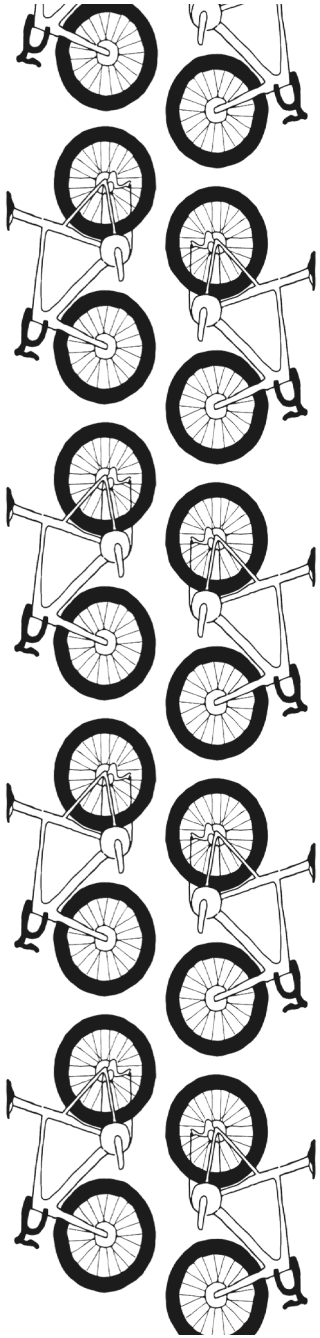

Vond je het speciaal om in een peloton terecht te komen waar renners in zitten waar je als jongen nog naar hebt opgekeken?

Ja, zeker! Vorig jaar, tijdens mijn eerste jaar als prof, vond ik het echt speciaal om aan de start te staan met iemand als Wout van Aert. Je moet je natuurlijk focussen op je eigen wedstrijd, maar je bent plots met een idool aan het rijden en dat was niet altijd gemakkelijk.

De eerste keer dat ik met Van der Poel en Pogačar rondreed, merkte ik dat ik hen soms aan het zoeken was om te zien wat ze allemaal aan het doen waren. Dat was zeker een hele aanpassing. Natuurlijk kijk ik nu nog altijd op naar die mannen, maar de wowfactor is wel wat minder geworden. Dat is ook nodig om je te kunnen focussen op je eigen koers.

Als je jezelf ziet over vijf jaar, wat wil je dan bereikt hebben in het wielrennen?

Binnen vijf jaar heb ik de leeftijd om echt goed te zijn, dus ik hoop dat ik tegen die tijd al een paar koersen heb gewonnen en een rol van betekenis heb gespeeld in bepaalde grote wedstrijden. Eventueel heb ik dan al een grote ronde gereden, maar ik probeer eigenlijk niet te ver vooruit te kijken. In het wielrennen kan het snel heel goed of heel slecht gaan, dus ik probeer een beetje voorzichtig te zijn met zo'n voorspellingen. Eerst focussen op wat er nu komt en dan zien we wel hoe het gaat.

Daarnaast denk ik dat een goede work-lifebalance heel belangrijk is. Er wordt nu steeds meer over mentale gezondheid gesproken binnen de sport en dat is ook iets wat ik voor mezelf goed op orde wil hebben. Dat is volgens mij nodig om goede resultaten te boeken. ▷

Ik kan me wel inbeelden dat je heel wat druk ervaart als je plots in het vizier komt te staan. Hoe heb jij dat ervaren?

Dat was toch wel een aanpassing. Het is heel tof om media-aandacht te krijgen, maar dat brengt ook een soort indirecte druk met zich mee. Tenzij je een van de grote mannen bent, is er vrij weinig druk vanuit de media zelf, maar je legt jezelf wel meer op omdat je weet dat de mensen meekijken. Het is belangrijk dat die druk niet de overhand neemt, want dat kan je helemaal opslokken. Dat mentale aspect is iets waar ik zeker nog aan moet werken.

Toch niet te veel berichten gehad van wielermanagers?

Jawel, enorm veel. Zelfs zo veel dat de ploeg beslist heeft om mijn programma online te smijten, zodat Sporza er een artikel over kon schrijven en ik geen berichten meer zou krijgen. Ik ben iemand die normaal heel graag overal op reageert en met iedereen een toffe babbel doet, maar het werd op den duur zo veel dat ik niet meer op iedereen kon reageren. Daar voelde ik me echt slecht over, maar bij momenten zou het bijna een fulltimejob zijn om op iedereen te reageren. Op een gegeven moment moet je dan ook grenzen stellen en kiezen voor rust.

Amen!

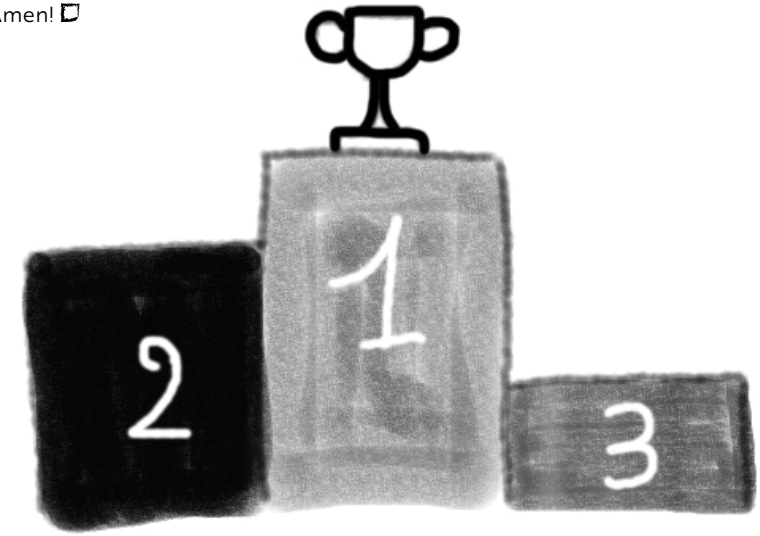

Nog een aantal korte vragen om het af te leren:

Wat is je favoriete koers?

De Tour de France!

En je favoriete monument?

Parijs-Roubaix.

Wie is je absolute jeugdidool?

Peter Sagan.

Welk pintje drink je het liefst bij de koers?

Pintje? Oei, ik ben niet echt een drinker. Als ik iets anders drink dan water, is het meestal een Fanta.

Welk wielertruitje vind je het mooist?

Dat van Unibet Rose Rockets vind ik een zeer uniek en mooi truitje.

tekst: Emma Mertens
beeld: Ine Cuypers
lay-out: Bjorn De Busschere

RECAPITULEREN

Ik ben ervan overtuigd dat jij, beste lezer, naar alle waarschijnlijkheid weinig stilstaat bij de prachtige verbanden die in ons West-Europese taalgebied kunnen worden gelegd. Tenzij je taalkundige bezigheden hebt, weet je misschien niet dat *cap-* of kap- in *capot* (motorkap voor onze Nederlandse vrienden, die voor de aanduiding van auto-onderdelen niet naar het Frans overschakelen) dezelfde is als die van kapsel en recapituleren.

Iets waar – naar mijn bescheiden mening – iedereen zich van bewust dient te zijn. Zoals de parallellen tussen de gravitatiewet van Newton en de wet van Coulomb, het getal *e* en de normale verdeling die overal opduiken … De natuur zit prachtig in elkaar en taal ook.

Dus, sta me toe om vol enthousiasme de link te leggen tussen die *cappen* en kappen. Een kapittel is een hoofdstuk, wat komt van het Latijnse *caput* (hoofd). Wanneer een natie, leger, ploeg … zich wil overgeven, capituleert het. Er zijn voorwaarden verbonden aan die overgave, dus die worden in geschreven vorm vastgelegd; een boekje met hoofdstukken. Recapituleren is bijgevolg het opnieuw overlopen of herzien van die vastgelegde afspraken en hoofdstukken.

In een ver vervlogen tijd, toen onze hersenen niet met de dag kleiner werden door AI-slop en er op een markt in Wuhan een zieke vleermuis werd opgepeuzeld, vroeg ik naar de link tussen kapittel, capituleren en recapituleren aan een leerkracht Nederlands die mij het antwoord schuldig moest blijven. Ga het maar na met de Wayback Machine, Google kon toen ook geen soelaas bieden. De legende wil dat de man er een nacht slaap aan heeft opgeofferd en in stoffige, papieren naslagwerken (beeld je dat nu eens in) een verklaring zocht tot hij op deze etymologische parel stuitte.

Leuk, denk je nu. In het beste geval heb je zelfs iets bijgeleerd. Maar veel meer ogenschijnlijk niet-verwante woorden zullen er wel niet meer bijkomen, is de volgende gedachte. Awel, je bent abuis. *Caput* (als in: aan het hoofd/bovenaan) leidt tot onder andere *cap* (pet), *cap* (limiet), chapter, escape (niet meer onder een kap), chef, chief, caudillo, *handkerchief, mischief, chaplain, precipitation, achieve, achever,* (motor)kap, kaap, capuchon, cape, kapucijnaapje, monnikskapspier, *décapiter, capital*, per capita, kapucijner, kapel, kapitaal, kapitein, cadet (kleine chef), (bi)(tri)(quadri)ceps, kapitoolbestorming, kapper, zelfs cappuccino! Ik ben ontroerd.

Die cappuccino komt trouwens van de bruine kleur van de mantel van de minderbroeders kapucijnen. Voor hetzelfde geld dronken we dus *kakuccino*.

En dat allemaal terwijl we om een letterlijk hoofd aan te duiden wel *tête, head*, hoofd of kop hebben. Ik daag je uit om een familie met grotere en meer verspreide betekenissen van woorden te zoeken. □

tekst: Henrik Van Overvelt
beeld: Rabiatou Jalloh en Yulia Yuryeva
lay-out: Lena Vercammen

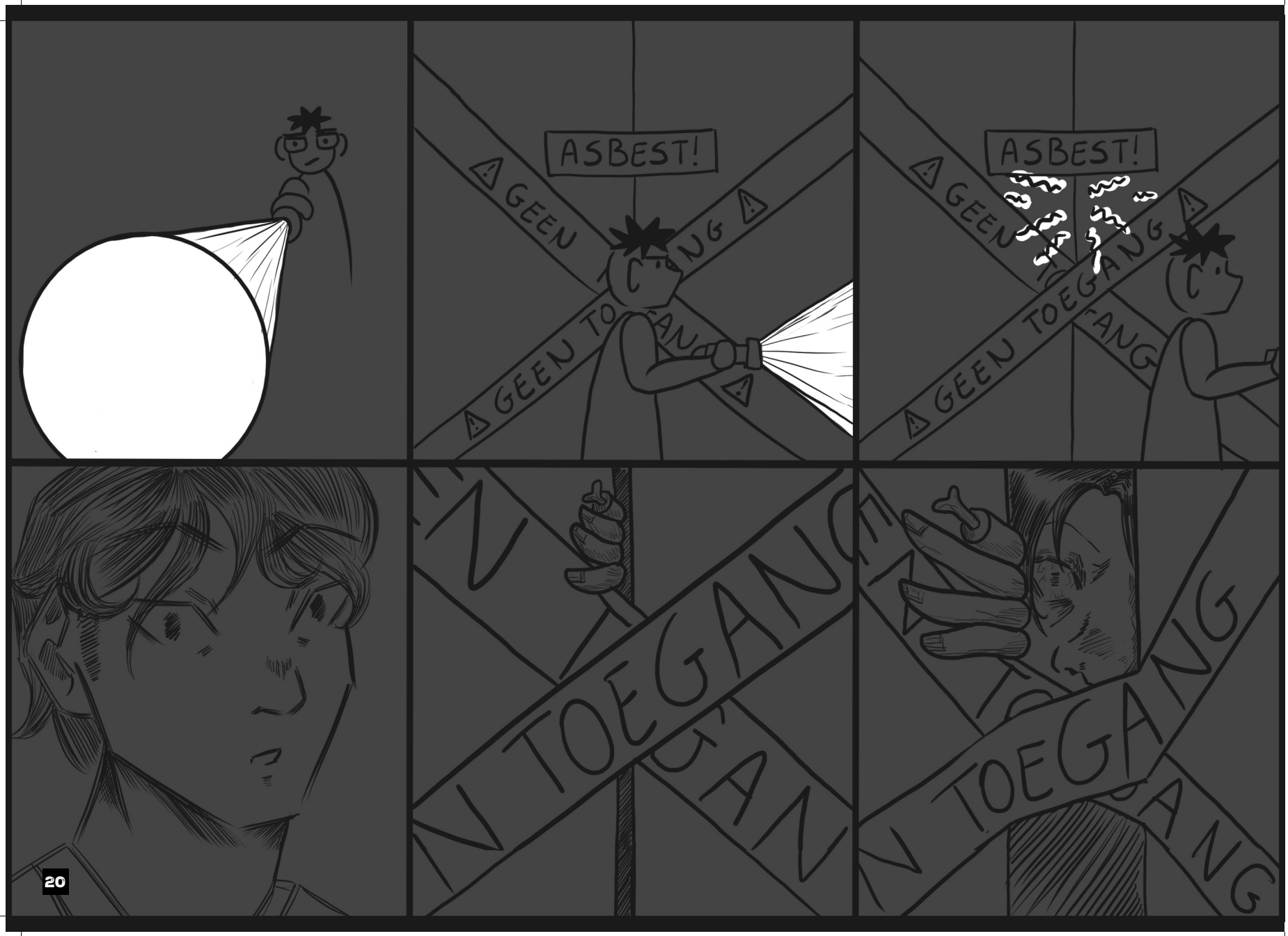
ASBEST!
GEEN TOEGANG
ASBEST!
GEEN TOEGANG
GEEN TOEGANG
GEEN TOEGANG

GEEN TOEGANG
ASBEST
. . .
. . .
BEST!
ASBE
Wat is er?
Niks.
BEST!
?
Silke Ramaekers

VIJF IERSE MYTHEN VOOR BEGINNERS

De legendarische Griekse mythen zijn bij velen wel bekend. Heb je vroeger *Percy Jackson* gelezen, dan klinkt de *Odyssee* je wellicht bekend in de oren. Veel dichter bij huis vinden we de mythen van de Kelten, een verzamelnaam voor verschillende volkeren die Centraal-Europa en de Britse Eilanden bewoonden. Een van de rijkste Keltische mythologieën vind je in Ierland. In dit artikel maak je kennis met een aantal melancholische legendes en fascinerende verhalen uit de Ierse mythologie.

goden en godinnen

In de wereld van de Keltische goden begint alles bij Danu, de moedergodin die symbool staat voor de rivieren, vruchtbaarheid, wijsheid en mysterie. Haar naam leeft voort in het mythische volk van de Tuatha Dé Danann, 'het volk van de godin Danu'. Aan haar zijde staat Dagda, de machtige Vader der Goden. Zijn bodemloze ketel raakt nooit leeg en kan zelfs het grootste leger van voedsel voorzien. Wanneer de strijd dreigt in de mythische wereld verschijnt de Mórrígan op het slagveld, vaak in de gedaante van een kraai of raaf, als voorbode van oorlog en onontkoombaar lot. Ook Lugh, god van de zon en het licht, staat op het slagveld met een speer die zijn doel nooit mist en elke overwinning mogelijk maakt. Manannán mac Lir, heerser over de zee en het weer, verhult de wereld met mist en golven.

de Tuatha Dé Danann

De Tuatha Dé Danann vormen een mythisch volk dat Ierland binnenvalt tijdens het volksfeest Beltane. Op dat moment heerst het mythische volk van de Fir Bolg in Ierland, maar zij worden verslagen door de Tuatha Dé Danann, die vier magische schatten met zich meebrengen: de Ketel van Dagda, de Speer van Lugh, het Zwaard van Nuada en de Steen van Fál. De Tuatha Dé Danann zijn het voorlaatste volk dat over Ierland heerst. Wanneer de Milesiërs Ierland binnenvallen, breekt er oorlog uit. Uiteindelijk zullen de Milesiërs over de bovenwereld heersen en de Tuatha Dé Danann zullen de onderwereld bewonen. Daar veranderen zij in de sídhe, de voorouders van de Ierse feeën en elfen. Bijgeloof rond feeën is vandaag nog sterk aanwezig in Ierland.

de kinderen van Lir

Lir is getrouwd met Eve, de dochter van de Tuatha Dé Danann-koning Bodb Dearg. Wanneer Eve sterft, hertrouwt Lir met haar zus Aoife. Maar wanneer Aoife ziet hoeveel Lir van zijn vier kinderen houdt, wordt zij jaloers en zij vervloekt de vier kinderen. Ze worden gedoemd om negenhonderd jaar als zwanen te leven. Wel krijgen ze de gave om mensen te betoveren met hun zang. Ze zullen enkel weer in mensen veranderen als een koning uit het noorden trouwt met een koningin uit het zuiden en als de bel van een nieuwe religie te horen is.

Negenhonderd jaar later, na het onverwachte huwelijk van de noordelijke en zuidelijke kroon en nadat Patricius het christendom naar Ierland brengt, komt de profetie uit. De kinderen worden weer mensen, maar ze zijn nu enorm oud. Ondertussen zijn de Tuatha Dé Danann in de ondergrond weggetrokken. De kinderen sterven van ouderdom op het eiland aan de zee van Erris en worden daar begraven door de monnik die de klok van het christendom luidde.

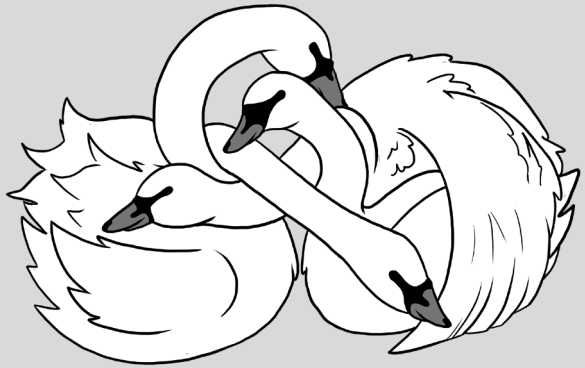

Nuada van de Zilveren Hand

Nuada, de eerste koning van de Tuatha Dé Danann, besluit met zijn volk naar Ierland te migreren, omdat een vulkaan het gevaarlijk maakt om in Murias te blijven. De Mórrígan, godin van de oorlog en het lot, ziet die dag drie bloeddruppels op het harnas rond de arm van koning Nuada en veegt ze weg. Nuada vreest dat dat een onheilsvoorspelling van de Mórrígan is.

Op het schip van Manannán mac Lir vaart het volk naar Ierland, maar de reuzen, genaamd de Fomóiri, bewaken de stranden. De goden van de Tuatha Dé Danann verhullen het schip in magische mist, waardoor het Ierland kan binnenvaren. De Fir Bolg, het volk dat op dat moment over Ierland heerst, zijn niet blij met de indringers. Oorlog breekt uit en die wordt later bekend als de Eerste Slag bij Mag Tuired. Tijdens de strijd verliest Nuada zijn arm door Sreng, de beste krijger van de Fir Bolg. De profetie van de Mórrígan is uitgekomen. Dian Cecht, de god van de geneeskunde, en Goibnu de smid werken samen om een nieuwe arm te maken voor koning Nuada. Vanaf dan zou hij bekendstaan als 'Nuada van de Zilveren Hand'.

Vier dagen later worden de Fir Bolg verslagen. Nuada plaatst de Steen van Fál op de heuvel van Tara, die hem als rechtmatige koning van Ierland aanwijst. De Steen van Fál bestaat nog steeds, wachtend op de volgende rechtmatige koning van Ierland. Een leuk feitje voor Harry Potterfans: de zilveren hand die Peter Pippeling van Voldemort krijgt, is geïnspireerd op de zilveren hand van Nuada.

tekst: Léah De Roy
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Thijs van Dam

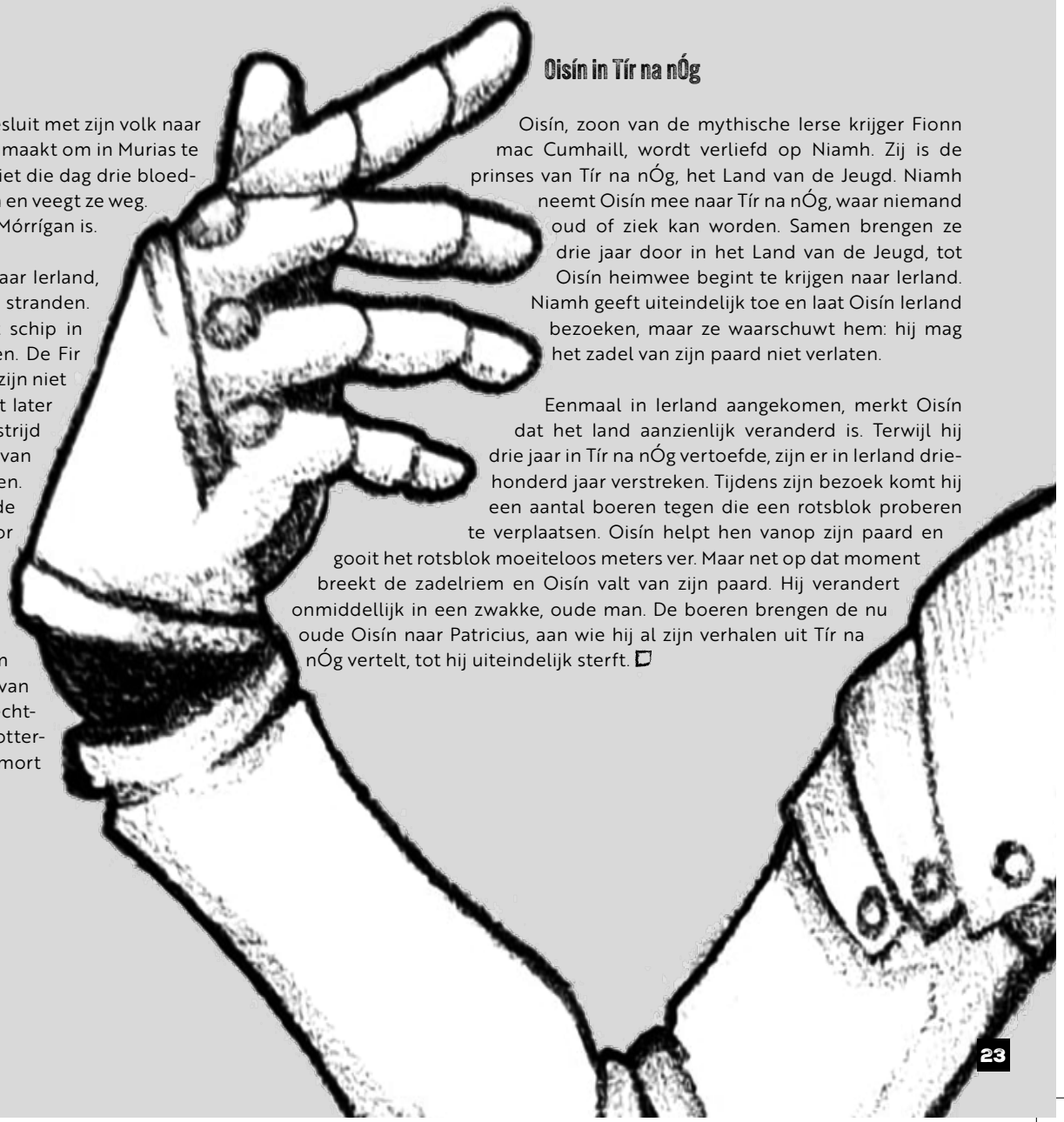

Oisín in Tír na nÓg

Oisín, zoon van de mythische Ierse krijger Fionn mac Cumhaill, wordt verliefd op Niamh. Zij is de prinses van Tír na nÓg, het Land van de Jeugd. Niamh neemt Oisín mee naar Tír na nÓg, waar niemand oud of ziek kan worden. Samen brengen ze drie jaar door in het Land van de Jeugd, tot Oisín heimwee begint te krijgen naar Ierland. Niamh geeft uiteindelijk toe en laat Oisín Ierland bezoeken, maar ze waarschuwt hem: hij mag het zadel van zijn paard niet verlaten.

Eenmaal in Ierland aangekomen, merkt Oisín dat het land aanzienlijk veranderd is. Terwijl hij drie jaar in Tír na nÓg vertoefde, zijn er in Ierland driehonderd jaar verstreken. Tijdens zijn bezoek komt hij een aantal boeren tegen die een rotsblok proberen te verplaatsen. Oisín helpt hen vanop zijn paard en gooit het rotsblok moeiteloos meters ver. Maar net op dat moment breekt de zadelriem en Oisín valt van zijn paard. Hij verandert onmiddellijk in een zwakke, oude man. De boeren brengen de nu oude Oisín naar Patricius, aan wie hij al zijn verhalen uit Tír na nÓg vertelt, tot hij uiteindelijk sterft. □

LAGE LANDEN, GROTE VERSCHILLEN

Ik heb altijd al dierenarts willen worden. Toen ik mijn middelbareschooldiploma behaalde, meldde ik mij aan voor de selectie aan de Universiteit Utrecht – de enige plek in Nederland waar je Diergeneeskunde kan studeren. Helaas werd ik in 2021 niet toegelaten. Ik besloot aan UAntwerpen te beginnen met dezelfde opleiding (toen nog zonder toelatingsproef). Na een paar jaar in Antwerpen besloot ik toch nog eens een poging te doen in Utrecht. Deze keer lukte het mij wel om door de selectie te geraken en nu studeer ik sinds 2025 weer in Nederland. Met ervaring in beide landen ben ik de ideale persoon om deze twee onderwijssystemen eens met elkaar te vergelijken.

De selectie voor Diergeneeskunde aan de Universiteit Utrecht bestaat uit een *situational judgement test* (SJT) en het aanleveren van de punten die je hebt behaald op het middelbaar. Bij de SJT wordt getoetst hoe jij reageert in realistische, beroepsspecifieke situaties. Je krijgt casussen voorgelegd die je in de praktijk kan tegenkomen, waarbij je de beste of slechtste reactie moet kiezen. De 225 studenten met de hoogste score op de SJT en het hoogste middelbareschoolgemiddelde worden toegelaten.

In Vlaanderen is er ook een toelatingsproef voor de richting Diergeneeskunde. Dat examen bestaat uit twee delen. In het eerste deel, 'Kennis en inzicht in de wetenschappen', wordt je kennis van biologie, fysica, chemie en wiskunde getoetst. Het tweede deel, 'Generieke competenties', richt zich op algemene vaardigheden en communicatieve en cognitieve competenties. Je moet voor het examen slagen en bij de beste 240 studenten horen om te mogen starten met de opleiding. Als je wordt toegelaten, mag je kiezen tussen UAntwerpen of UGent. UAntwerpen biedt enkel de bacheloropleiding aan. Voor de master zal je dus sowieso naar Gent moeten.

collegegeld en huisvesting

Het collegegeld in Nederland bedraagt 2.694 euro in het collegejaar 2026-2027. Dat is een door de overheid vastgesteld bedrag. In België ligt het collegegeld rond de 1.181,40 euro. 'Rond', omdat het is opgebouwd uit twee delen: een vast bedrag van 305,40 euro en ongeveer 14,60 euro per opgenomen studiepunt. Studeren in Nederland is ruim twee keer zo duur. Wel valt mij op dat je in België vaak rekening moet houden met hogere kosten voor studiemateriaal. In Nederland zijn veel bronnen inbegrepen in de digitale licenties van de universiteit.

De studie zelf is niet het enige wat duurder is in Nederland. Ook studentenwoningen zijn vaak duur. In Antwerpen betaal je gemiddeld tussen de 400 en 600 euro per maand voor een kot. In Nederland ligt de gemiddelde huur voor een kamer rond de 685 euro per maand. Daar staat wel tegenover dat je in Nederland, als je je kan inschrijven op je adres en

zelfstandig woont (eigen voordeur, keuken en toilet), je mogelijk recht hebt op huurtoeslag. Dat maakt het huurbedrag lager, maar de hoeveelheid toeslag hangt van jouw persoonlijke situatie af.

Een kot vinden in België was naar mijn mening vrij eenvoudig. Je zoekt online, reageert op een paar advertenties, gaat langs voor een bezichtiging, belt de huisbaas en je hebt een kot. In Nederland is dat helaas een ander verhaal. Al sinds de jaren zeventig kampt Nederland met een tekort aan studentenkamers en de afgelopen decennia is dat probleem alleen maar gegroeid. Zelf sta ik sinds eind 2020 ingeschreven voor een woning en inmiddels kom ik langzaam hoger op de wachtlijst. Voor studentenkamers kom je vaak sneller in aanmerking, maar dat gaat via het zogenoemde hospiteersysteem: je moet worden uitgekozen door de huidige bewoners. Dat maakt een kamer vinden erg lastig.

examens vs. tentamens

In België bestaat het collegejaar uit twee semesters die worden afgesloten met de beruchte blokperiodes in januari en juni. Tijdens die periode ligt de focus volledig op studeren en leg je al je examens in één keer af. De colleges liggen stil en studenten richten zich volledig op hun examens. In Nederland is het systeem anders ingericht. Het collegejaar bestaat meestal uit meerdere blokken van tien weken, waarin je twee à drie vakken volgt per blok. Aan het einde van elk blok maak je een tentamen, de afsluitende toets, waardoor de studielast meer verspreid is over het jaar.

het studentenleven

In België speelt het studentenleven zich vaak af binnen studentenverenigingen. Die organiseren regelmatig activiteiten en feesten, waardoor er een hechte en actieve studentencultuur ontstaat. Uitgaan gebeurt vaak binnen die verenigingen of op vaste plekken die sterk met het studentenleven verbonden zijn. In Nederland is het aanbod aan uitgaansmogelijkheden breder en minder gebonden aan verenigingen. Studenten gaan eerder naar cafés, clubs of festivals, en het sociale leven speelt zich meer verspreid af buiten de studie.

mijn ervaring

Beide systemen hebben hun charme. In België heb ik een leuke tijd gehad en is het studentenleven heel hecht. Tegelijkertijd merkte ik dat de onderwijscultuur anders aanvoelde: docenten kwamen vaak wat afstandelijker en strenger over dan in Nederland, waar ik juist meer toegankelijkheid en ruimte voor vragen ervaar. Daarnaast verschilt ook de manier van lesgeven. In Nederland heb ik meer presentaties en werk ik vaker samen met andere studenten. We hebben er ook werkgroepen, waar je in kleine groepjes actief met de leerstof aan de slag gaat en opdrachten maakt. Dat maakt het gemakkelijker om vragen te stellen en zorgt ervoor dat je meer betrokken bent bij de stof. De blokperiodes in België werkten voor mij minder goed. In Nederland past de meer gespreide studielast beter bij mijn manier van leren. Het houdt me gemotiveerd en zorgt voor meer structuur doorheen het jaar. Daarom voel ik me hier het meest op mijn plek, al kijk ik met een goed gevoel terug op mijn tijd in België. ◻

tekst: Lotte Helmerhorst
beeld: Rabiatou Jalloh en Yulia Yuryeva
lay-out: Lina Goethals

NAAR DE LES IN MAKHANDA

Voor het project Wereldleraarschap reisden acht studenten van de Educatieve Master tijdens de paasvakantie naar Makhanda. *Makhawatte*? Deze kleine studentenstad bevindt zich in het zuidoosten van Zuid-Afrika en huisvest de levendige Rhodes University, waar de studenten enkele weken te gast waren en leerden wat de pot schaft in een universitaire lerarenopleiding aan de andere kant van de wereld. Omdat niets aan het oog van dwars ontsnapt, reisde deze redacteur mee en interviewde ter plaatse begeleidend professor Tom Smits en twee Antwerpse wereldleraren in opleiding.

Oké, ik lieg een beetje. Ik behoor zelf tot de enthousiaste groep die in september begon met de voorbereiding van de winterschool in Makhanda. Sterker nog, het was voor mij wellicht de voornaamste reden om de opleiding te starten. Het idee dat ik naar een ander continent zou mogen reizen en in één klap mijn cv als (al dan niet beginnende) leerkracht kon aanvullen, klonk enorm aanlokkelijk. Dat er aan iedereen een Zuid-Afrikaanse buddy werd toegewezen en dat er ook een safariweekend aan verbonden was, hielp natuurlijk. Maar beloofd, het ging me vooral om die chique term 'wereldleraarschap'.

Maar wat betekent dat dan?

Prof Smits: "Een wereldleraar zijn, betekent in de eerste plaats dat je je bewuster wordt van je eigen referentiekader waarmee je voor de klas staat. In dit project ervaar je hoe het is om een minderheid te zijn, om te leven in omstandigheden die niet luxueus zijn en waar je misschien niet altijd elektriciteit of stromend water hebt. Makhanda ligt in de Oost-Kaap, de provincie in Zuid-Afrika waar het onderwijs met de meeste uitdagingen kampt en waar veel economische ongelijkheid heerst. We slapen daar op een internaat waar het basiscomfort nog best goed is in vergelijking met de rest van de stad. Je ervaart als student hoe het is voor leerlingen die het thuis minder breed hebben, ongeacht hun migratieachtergrond."

En waarom Makhanda, dat meer dan zevenduizend kilometer ver weg ligt?

Prof Smits: "Je kan gelijkaardige uitdagingen rond infrastructuur en interculturaliteit ook dichter bij huis vinden, maar omdat de studenten ook lessen volgen aan de lerarenopleiding en hun buddy's vergezellen tijdens kijkstages in middelbare scholen, heb je dat Engels nodig. Als je naar pakweg Marokko zou gaan, kan het Frans een obstakel vormen. In het Engels kunnen de meeste studenten goede gesprekken voeren met hun buddy's en zelf ook lessen op universitair niveau volgen."

"Na een paar jaar Makhanda gaan we volgend jaar naar Wellington, nabij Kaapstad. De vaardigheden die je in het vak leert toepassen om over moeilijke onderwerpen te praten en om te gaan met mensen met een ander cultureel referentiekader, zijn essentieel voor een leerkracht in het steeds diverser wordende Vlaanderen. Er zijn ook opties rond internationalisering *at home*, waarbij je de verre en dure reis naar Zuid-Afrika niet hoeft te maken. Het zou voor student-leerkrachten een no-brainer moeten zijn om het keuzevak op te nemen."

Om het ook van de studenten zelf te horen, haalde ik Seppe (EduMa Talen) en Eliza (EduMa Economie) erbij. Waarom zijn jullie meegegaan naar Makhanda?

Eliza: "Het is een geweldige kans om buiten Europa naar school te gaan en studenten te ontmoeten met een gemeenschappelijke interesse in onderwijs. Dat je dat in groep kan doen en zo ook je medestudenten beter leert kennen, is heel fijn. Je merkt dat je met iedereen snel een klik maakt."

Seppe: "Voor een studiereis betaal je ook veel minder dan wanneer je op eigen houtje zou gaan. Maar ik vind het project vooral interessant, omdat ik de diversiteit in België duidelijk zie groeien en daar zo goed mogelijk mee wil leren omgaan."

Wat hebben jullie bijgeleerd op deze reis?

Seppe: "Op televisie lijkt de andere kant van de wereld helemaal anders. Wanneer je in Zuid-Afrika rondloopt, zie je snel hoe sterk we op elkaar lijken. We hebben allemaal gelijkaardige hobby's, passies en problemen. Ik vond het geweldig hoe open mijn buddy en ik konden praten, zonder dat ik ooit moest aandringen met mijn vragen. Op veel vlakken, zoals muziek en humor, komen we enorm goed overeen."

Eliza: "Ik ben me nu al veel bewuster geworden van mijn eigen referentiekader en neem andere perspectieven mee naar België. Als je naar Antwerpen kijkt, is dat ook echt nodig: de stad is een soort kleine wereld op zich. We worden begeleid door experten in wereldleraarschap die ervoor zorgen dat je veel reflecteert en elk leermoment aangrijpt. Ik blijf nog drie weken extra voor een observatiestage hier, waarin ik nog veel meer indrukken kan opdoen."

tekst: Stijn Crick
beeld: Hanne Colémont en Nishani Sathnarain (extern)
lay-out: Anne-Marie Dimitrov

Waarom zouden studenten hiervoor moeten kiezen?

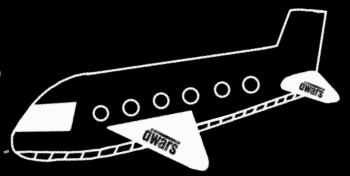

(In koor) "Gewoon doen!"

Seppe: "Niets zou je moeten tegenhouden. Ik heb in deze twee weken meer studenten beter leren kennen dan na zes jaar universiteit en dat is enorm leerrijk. Met de buddy's hebben we ook een weekend aan de Indische Oceaan georganiseerd. We hebben uitgebreid afscheid genomen en door de vele berichtjes in de WhatsAppgroep besef je dat we elkaar zullen blijven herinneren."

Eliza: "De tijd vliegt echt voorbij. Het is moeilijk om een favoriet moment aan te duiden, maar voor mij was het weekend aan zee ook heel leuk. We kookten samen, onze buddy's leerden ons een dansje van de AmaXhosa-bevolking en wij leerden hun *'t Smidje* van Laïs. Ook de karaokeavond in een studentencafé was fantastisch, maar het bezoek aan een lagere school in een township *(armere wijk, n.v.d.r.)* zal me altijd bijblijven."

Wie gedacht had dat de lerarenopleiding enkel uit deadlineworstelingen bestaat, heeft het dus grondig mis. Zelf ben ik mijn buddy Nish en mijn medestudenten enorm dankbaar voor deze onvergetelijke ervaring. Heb je nog wat extra beeldmateriaal nodig? Zoek mijn naam op Polarsteps op en bekijk de hele reis. Dat ga ik zelf alvast nog vaak doen.

DE INTERDISCIPLINAIRE (LUISTER)DAG

tekst: Lode Cossaer
lay-out: Thijs van Dam

De interdisciplinaire projectdag, waaraan zo'n zevenhonderd studenten van zeven verschillende opleidingen aan UAntwerpen moesten deelnemen, is een met zorg georganiseerde ervaring. De sprekers zijn professioneel, relevant en divers; daarvoor verdienen de organisatoren complimenten. Als educatieve dag en oefening in multidisciplinaire samenwerking faalt het helaas.

De dag werd voorgesteld als een moment waarop studenten uit verschillende opleidingen samen leren nadenken over complexe maatschappelijke uitdagingen. Daarnaast zouden ze ervaren hoe hun expertise in een groter geheel past. Mooie woorden, maar dat is niet wat er in de praktijk gebeurde.

We moesten op voorhand filmpjes bekijken over multidisciplinair werken. Allemaal voor niets, want op de dag zelf zaten we verplicht in een zaal te luisteren naar korte lezingen – waarbij vele deelnemers op sociale media scrollden. Daarna volgde een kort groepsgesprek waarin vragen voor het slotdebat werden bedacht. Daarna moesten de studenten opnieuw naar de sprekers luisteren. Het geheel bleef zo beperkt tot passieve aanwezigheid met een kort intermezzo.

Het probleem is dat diverse aanwezigheid wordt verward met samenwerking. Een econoom, jurist, activist, filosoof en linguïst na elkaar laten spreken, levert nog geen multidisciplinair leerproces op. Een lezingenvoormiddag is iets anders dan studenten laten ervaren hoe disciplines botsen, elkaar aanvullen en samen tot nieuwe inzichten komen.

Nochtans leende het onderwerp zich voor echt interdisciplinair onderwijs. Het debat over de Antwerpse luchthaven raakte aan klimaat, economie, gezondheid, mobiliteit en werkgelegenheid. Daarom is het jammer dat het format zo oppervlakkig bleef.

Om studenten over disciplines heen te laten samenwerken, volstaat het niet om ons vooral te laten luisteren. Laat ons actief aan de slag gaan: dossiers lezen, rollen opnemen, belangen analyseren, perspectieven met elkaar confronteren of samen een beleidsvoorstel uitwerken. Maak van de projectdag dus een echte werkdag.

Het is nodig om de projectdag in zijn huidige vorm grondig te herdenken. Zet het actieve werk van studenten centraal, zodat interdisciplinariteit niet beperkt blijft tot samen aanwezig zijn. Interdisciplinariteit ontstaat pas door samen te denken, af te wegen, te botsen, keuzes te maken en iets op te bouwen. Als zo'n fundamentele verandering niet mogelijk is, moet de universiteit eerlijk durven besluiten dat de projectdag in deze vorm onvoldoende educatieve meerwaarde biedt en beter wordt afgeschaft. □

ZEEPIJN – LITERAIR VERDWALEN

Wie verwacht dat een roman begint met een duidelijk verhaal, is bij *Zeepijn* van Charlotte Mutsaers al snel verloren. Of net gevonden. In eerste instantie voelde ik enige aarzeling om eraan te beginnen. Een docent Intertekstualiteit had het aangekondigd als een werk vol verwijzingen naar andere teksten en kunstwerken. Bovendien staat Mutsaers bekend als een eigenzinnige, postmoderne auteur die graag buiten de gebaande paden treedt. Achteraf bleek mijn onzekerheid onnodig, want na het uitlezen moet ik toegeven dat *Zeepijn* en de onvoorspelbare auteur erachter mij volledig hebben ingepalmd.

Zeepijn laat zich moeilijk in een genre vatten. Het is geen klassieke roman, maar een hybride compositie van essays, verhalen, brieven en gedichten, aangevuld met illustraties. Mutsaers schrijft helder en elegant, al maken haar gedachtegangen onverwachte sprongen. Eerst kan dat vervreemdend en zelfs licht irritant werken, maar al snel ontstaat er fascinatie. Haar associaties blijken geen willekeur, maar een consequente logica.

Het boek vertrekt vanuit een ogenschijnlijk banale anekdote: een zoektocht naar een verjaardagscadeau in Oostende. In een schelpenwinkel stuit Mutsaers op een vis waarin een peper- en zoutstel verwerkt zit en waarop een dennentakje is geschilderd. Dat detail vormt de motor van het boek: waarom horen zee en dennenbomen samen? Vanuit die vraag ontspint zich een excentriek denkavontuur dat voortdurend uitwaaiert naar literatuur, kunst en herinnering.

Centraal staat het beeld van de 'zeepijn', een pijnboom die volgens Mutsaers zowel de hoogte in groeit als zich horizontaal uitstrekt langs de kust. In dat beeld komen twee richtingen samen: het verhevene en het aardse, het denken en het voelen. Die metafoor vat Mutsaers' schrijfstijl mooi samen. Ze verbindt het concrete met het abstracte, het persoonlijke met het literaire, het detail met het universele. Haar tekst beweegt zich soepel tussen herinneringen, kunstbeschouwingen en literaire verwijzingen zonder haar speelse toon te verliezen.

Wat vooral opvalt, is hoe kleine details uitgroeien tot betekenisvolle motieven. Een dennennaald, een kerstboom op een dijk, een vreemd souvenir … Mutsaers' fascinatie voor dieren, kunst en natuur loopt als een rode draad door het boek en geeft het een persoonlijk karakter. Tegelijk is *Zeepijn* een zoektocht naar samenhang en misschien zelfs naar verzoening met tijd, leven en dood.

Het verhaal geeft zich niet in één keer prijs, maar onthult bij elke lezing nieuwe lagen. Wie geneigd is om het boek weg te leggen omdat het 'vreemd' lijkt, doet er goed aan nog even door te lezen. Net in die schijnbare grilligheid schuilt de betekenis. Mutsaers toont dat literatuur niet rechtlijnig hoeft te zijn om diep te raken, maar juist kan groeien als een zeepijn: wispelturig, vertakkend en onverwacht samenhangend. ◻

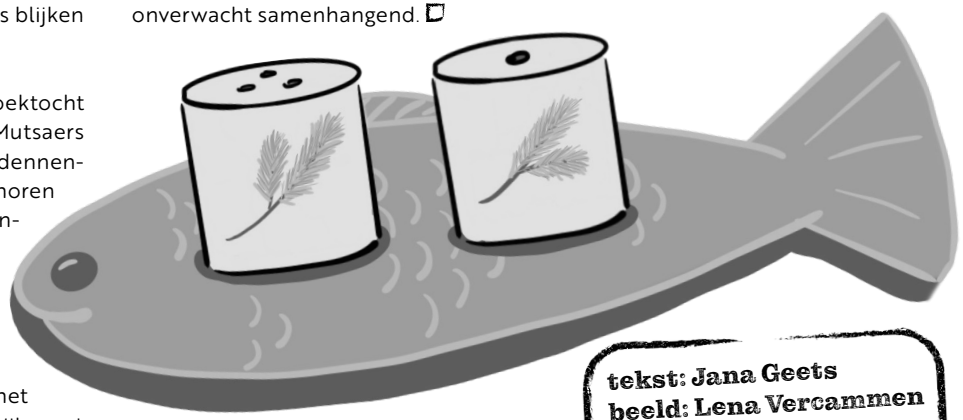

tekst: Jana Geets
beeld: Lena Vercammen en Lina Goethals
lay-out: Lina Goethals

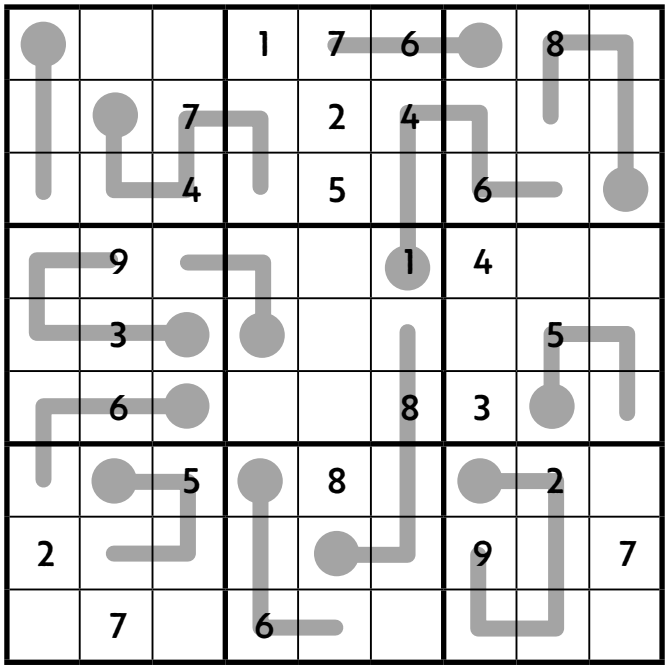

THERMO SUDOKU

De gebruikelijke Sudoku-regels zijn van toepassing, d.w.z. dat elke rij, kolom en 3x3-vak de cijfers 1 tot en met 9 moet bevatten. Daarnaast bevat het raster een reeks 'thermometers'. De cijfers op de thermometer moeten oplopend zijn, maar niet noodzakelijk achtereenvolgend, waarbij het laagste cijfer in de ronde 'bol' van de thermometer staat.

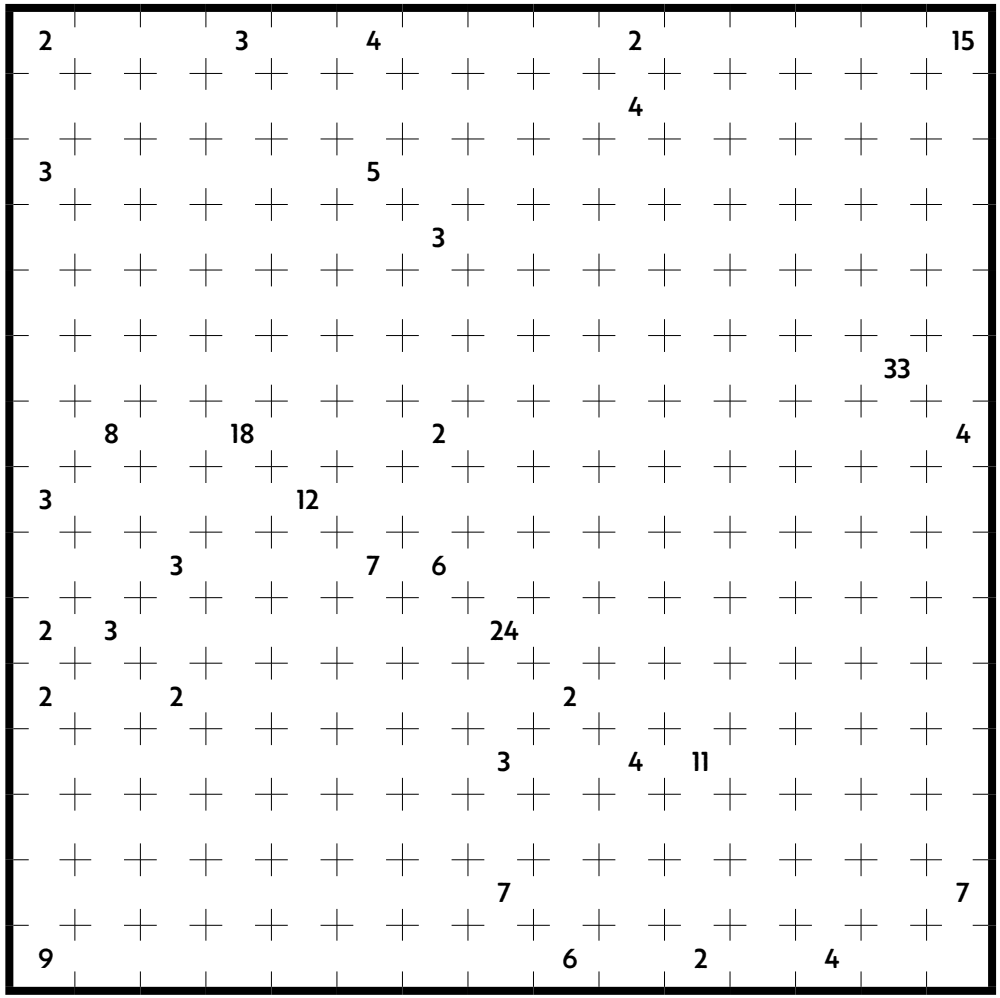

SHIKAKU

Verdeel het rooster in rechthoeken (en vierkanten) zodat elke rechthoek precies één nummer heeft; dat nummer is gelijk aan de oppervlakte van de rechthoek.

WOORDZOEKER

t	o	i	t	r	e	i	m	o	t	a	n	a
s	i	e	g	e	a	d	n	a	h	k	a	m
y	t	r	a	c	p	a	k	r	o	t	o	m
n	s	l	d	a	k	b	r	a	n	d	k	w
a	e	a	n	p	l	e	h	c	s	i	o	i
p	b	n	o	i	p	i	n	t	j	e	m	e
s	s	d	z	t	n	s	e	p	t	r	i	l
c	a	p	p	u	c	c	i	n	o	e	d	r
e	m	n	e	l	e	k	n	i	w	n	a	e
e	i	t	c	e	s	s	i	d	b	a	b	n
n	e	d	e	r	l	a	n	d	e	r	a	n
r	b	e	z	e	t	t	i	n	g	t	a	e
t	e	r	p	n	e	n	n	i	b	s	s	r

anatomie	dissectie	recapituleren
asbest	ierland	scheip
bezetting	komidabaas	synaps
binnenpret	makhanda	wielrenner
cappuccino	motorkap	winkelen
dakbrand	nederland	zondag
dierenarts	pintje	

SCHAAKPUZZELS

WIT AAN ZET MAT IN TWEE

ZWART AAN ZET MAT IN VIER

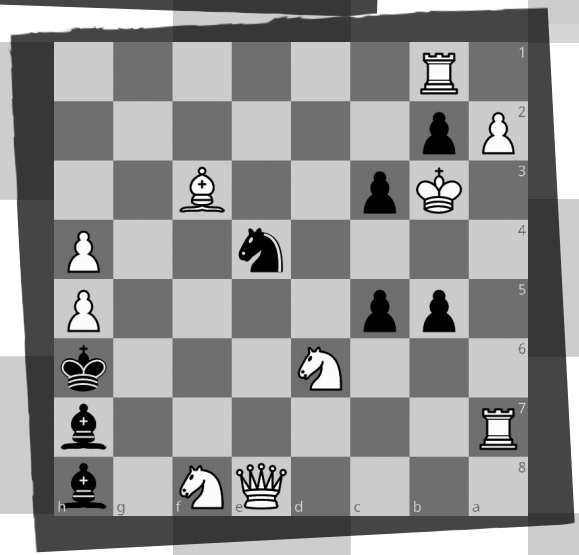

Studentenschaakclub De Rode Loper zegent ons elke editie met doordachte schaakpuzzels. De regels zijn eenvoudig: er is slechts één winnende zet(ten-combinatie). Dat kan schaakmat zijn, maar ook materiaalwinst of net uit een dodelijke val ontsnappen.

oplossing schaakpuzzels

1. ... Pd2+ 2. Ka3 Pxb1+ 3. Kb3 Pd2+ 4. Ka3 b1=P#

1. Dg6+ Pxg6 2. hxg6#

wanneer je weer tot september moet wachten op een nieuwe *dwars*

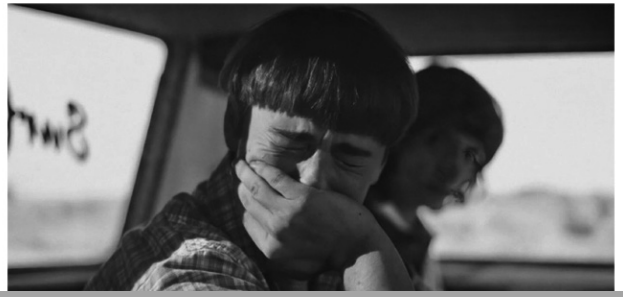

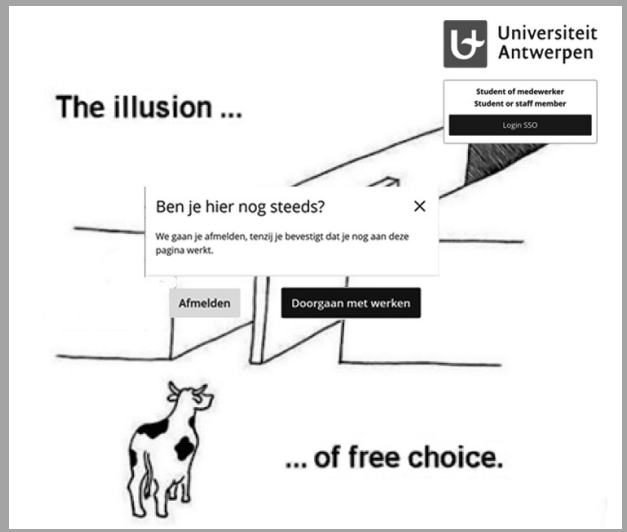

DWARS DOOR DE WETSTRAAT: ZONDAG RUSTDAG

tekst: Emma Mertens
beeld: Remco Terryn
lay-out: Lena Vercammen

Ik weet niet veel over politiek, maar na een jaar politieke columns weet ik wel dat het me soms in vuur in vlam kan zetten over triviale zaken waar ik anders geen fuck om zou geven. Zo heb ik me deze week vreselijk opgewonden over de openingsuren van de Aldi.

Het zit namelijk zo: de federale regering heeft de verplichte sluitingsdag voor winkels afgeschaft en voortaan mogen ze tot negen uur 's avonds openblijven. Dat geldt voor kledingwinkels, elektrozaken en supermarkten. De versoepelingen werden ingelast door Eléonore Simonet (MR), minister van Middenstand, Zelfstandigen en KMO's, omdat de huidige wet, met een verplichte sluitingsdag en openingsuren tot acht uur, niet meer aangepast zou zijn aan "de verwachtingen van consumenten en winkeliers, noch aan de ontwikkeling van de e-commerce, die veel flexibeler is dan een fysieke winkel". Goed nieuws, denkt de eerste de beste narcist! We stevenen af op een wereld waar we te allen tijde op onze wenken bediend worden. Wie wil dat nu niet?

Het klinkt allemaal heel leuk: gezellig shoppen voor ondergoed om kwart voor negen, maar ik heb toch mijn twijfels bij de vernieuwingen. Alles heeft namelijk een prijskaartje en dat geeft ook het Neutraal Syndicaat voor Zelfstandigen aan. Volgens hen is de versoepeling een cadeau voor multinationals, maar een vergiftigd geschenk voor kleine zelfstandigen. Dat Zara en andere grote ketens wel over de nodige poen beschikken om meer personeel in te huren voor een klein beetje extra winst, betekent namelijk niet dat kleine zelfstandige kledingwinkels dat ook kunnen. De elektriciteitsrekeningen zijn al duur genoeg.

Even iets anders: Aldi. Waar alle supermarkten tegenwoordig al open zijn op zondag, is Aldi – in het goede gezelschap van Lidl – nog lekker archaïsch gesloten. Zoals het hoort. Nu de verwachtingen van de klanten steeds hoger worden, moeten ook de medewerkers van Aldi eraan geloven. Maar niet zonder protest, want ze zijn vreselijk kwaad en protesteerden al in tientallen winkels tegen de extra werkdag. En oké, het klinkt misschien allemaal triviaal. Het gaat maar over één dag extra, maar toch raakt het me in het diepste van mijn ziel.

Is dat echt waar we met z'n allen naartoe willen? Alles wordt steeds gemakkelijker voor klanten, terwijl werknemers steeds meer en harder moeten werken. Je hoeft bij sommige winkels al niet meer zélf je boodschappen te doen. Wie een klein beetje extra betaalt, wordt als koning aan huis bediend. Als je er het kwaad niet van inziet, dan zal ik je waarschijnlijk ook nu niet meer kunnen overtuigen. Maar weet dat ik walg van het idee van een wereld die 24/7 op volle toeren draait. Het is ten eerste gewoon niet nodig en ten tweede is het een decadentie ten koste van mensen zoals jij en ik. Mensen die moeten werken en ook weleens moe zijn.

Als ik je nog één laatste advies mag geven? Doe gewoon *fucking* normaal en ga overdag boodschappen doen. Ik geloof in jou, met een goede planning kan ook jij binnen de reguliere openingsuren in de winkel geraken!

BinnENpretje

Je zal het maar voorhebben: het ligt op het puntje van je tong en toch kan je er niet opkomen. Dat ene woord ontglipt je keer op keer. Ook dit jaar schiet dwars alle schlemielen in zulke navrante situaties onverdroten te hulp. Maandelijks laten we ons licht schijnen op een woord waar de meest vreemde betekenis, de meest rocamboleske herkomst of de grappigste verhalen achter schuilgaan. Deze editie is een klein binnenpretje.

Je zit in de les, in de trein of in een vergadering die zich met veel overtuiging belangrijk voordoet. Alles lijkt normaal, tot er in je brein iets gebeurt wat volledig uit de pas loopt met de rest van de ruimte. Het begint vaak met iets belachelijk kleins: een woord dat er vreemd uitziet, een zin die net niet goed valt of gewoon je eigen gedachten die zonder toestemming plots een onverwachte afslag nemen. Dan zit je daar, ogenschijnlijk neutraal, maar vanbinnen licht gesaboteerd door je eigen brein. Een binnenpretje dus, een soort stil pleziertje dat zich niet aankondigt. Niet luid genoeg om storend te zijn, niet belangrijk genoeg om uit te leggen, maar net aanwezig genoeg om je even uit de (saaie) realiteit te trekken.

Wat het Nederlands zo bijzonder maakt, is dat het daar een woord voor heeft. Het Engels komt er niet aan te pas met *private joke* of *internal laugh*. Het Frans heeft *fou rire*, wat staat voor giechelen, maar dat is al iets te luid, te zichtbaar en te sociaal. Het Duitse *Schmunzeln* komt in de buurt, maar duidt eerder op een zachte glimlach dan op iets wat zich volledig binnenskamers afspeelt. Het Nederlandse 'binnenpretje' is daarentegen compact en volledig zelfvoorzienend. Het woord doet wat het beschrijft: het houdt alles braaf binnen.

Dat 'binnen' is trouwens niet onschuldig. Het veronderstelt een buiten en een binnen, een grens tussen wat zichtbaar is en wat niet. Het binnenpretje speelt zich af in een ruimte die niemand anders kan betreden. Een grap die je voor jezelf houdt of die ene herinnering die plots opduikt terwijl de professor maar blijft doorratelen over monetair beleid. De herinnering aan een vakantie, een absurd gesprek van jaren geleden of een beeld dat nergens op slaat. Het zijn geen grappen. Het zijn gewoon gedachten die beslissen dat ze nu even meer aandacht verdienen dan de buitenwereld.

In een wereld die steeds meer vraagt om te delen, te reageren en zichtbaar te zijn, is het binnenpretje een van die kleine dingen die volledig van jou zijn. Niet voor een publiek, niet voor een reactie en al zeker niet voor bevestiging van iemand anders. Het trekt je heel even weg uit wat er gaande is: uit de les, de trein of die vergadering die zich nog altijd zeer belangrijk voordoet. ◻

tekst: Katoo Knecht
lay-out: Eline Van de Weyer

ZESTIENJARIGE ZELF

Jij kent mijn zestienjarige zelf het beste,

maar ik ging naar het oosten en jij naar het westen.

Op het kruispunt kozen we andere wegen,

nu kom ik je plotseling weer eens tegen.

We maken oogcontact en herkennen elkaar,

maar toen we zestien waren, vormden we een paar.

Er volgde een echtscheiding tussen ons twee,

ik kreeg de zetel en jij nam onze andere vrienden mee.

Je zit verweven in al mijn gedachten van het verleden

en ik ben gemaakt uit het verleden, maar leef in het heden.

Jij maakte mij bewust van mijn plooien die ik niet kan gladstrijken.

Onze tradities en ambities blijven wel nog steeds gelijken.

Dus het is en blijft raar,

want ik zie niet wie je nu bent, nee, ik zie alleen jouw zestienjarige zelf staan ...
daar.

tekst: Kaat Heylen
beeld: Silke Ramaekers
lay-out: Lina Goethals

KOMIDA GROENENBORGER BRENGT LIMITED EDITION 'ASBESTBURGER' UIT

LEES DE REVIEW OP P. 23

Fijnproevers noemen hem een "*must-taste before you die*" ...

HERDENKING DAKBRAND LOOPT FOUT AF

Gisterenavond organiseerden de afstuderende studenten een herdenking voor de dakbrand van vier jaar geleden. Dat liep echter mis nadat enkele studenten op de Stadswaag vuurwerk afschoten dat de gevel van café Klimax raakte, met een nieuwe brand als gevolg. Niemand raakte gewond, maar er ontstond schade aan het dak en het interieur van het café, evenals aan de schilden van de gevestigde studentenverenigingen, die niet meer te redden waren.

HORRORSCOOP

Razende Rammen, aandacht alsjeblieft! Je zal je naam op onverwachte plaatsen tegenkomen – de uitdaging bestaat eruit om dat *sportief* op te nemen. Je komt goed voor jezelf op, maar soms misschien iets te veel. Je muzikale gehoor zal je deze maand niet zo ver brengen als je loopschoenen. Onthoud vooral: niemand heeft het op jou gemunt, dus je kan gewoon chill doen.

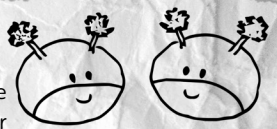

Tweelingen, opgelet! Deze maand zullen er minder sterren aan de hemel staan en dat wil zeggen dat jij minder persoonlijkheid zal hebben. Maar niet getreurd: gezien je toch al onuitstaanbaar bent, is er meer gewonnen dan verloren. Gelukkig is het, nu de zon weer schijnt, perfect sociaal aanvaard om je onzekerheid weg te drinken met een Aperol. Schol, op je miserie! En onthoud: je kreeftvriendjes trakteren brengt geluk!

PUZZEL

Wel verdraaid! Een kwaadaardige stadsplanner heeft een soepje gemaakt van onze Prinsstraat! Vind jij een veilige weg naar de ingang van het Hof van Liere?

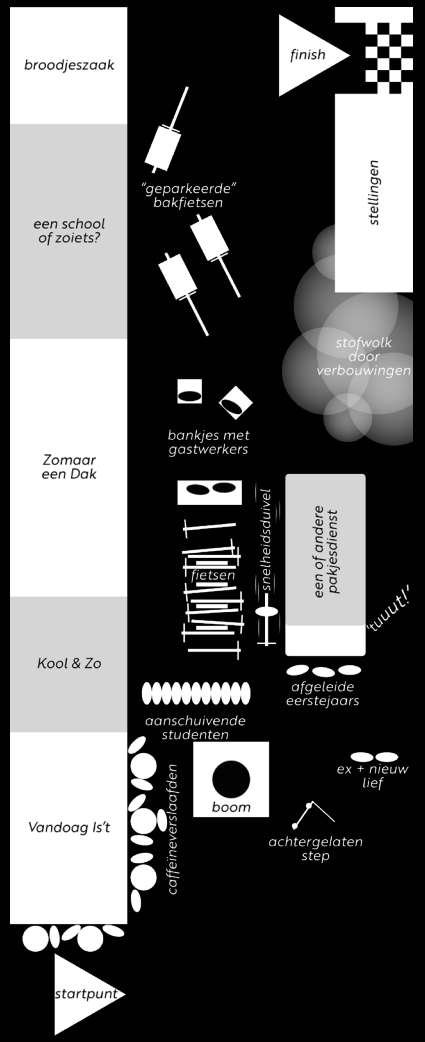

SPONSORS

De Originele Versie®

Ben je de remix beu?
Luister naar De Originele Versie®!

DE ORIGINELE VERSIE® — BETER DAN JE JE HERINNERT

KREAUM DE TOILET

De heerlijke geur van Epson Rich Black®
op Canon 120g/m2 Platinum Semi-Glossy®

Ruik hem **hier**

KREAUM DE TOILET — VERLEID(T) MET GEMAK

Oproep

Student zoekt verkeersbord

Ik zoek al een tijdje naar bord A22 'vallende stenen' om mijn collectie compleet te maken. Ik heb verschillende dubbelen, dus er kan geruild worden.

Te bereiken via mail: s0235902@ad.ua.ac.be

KOMIDABAAS SCHILDERT HIPPIESLOGANS OP RAMEN NA JOINTJE TE VEEL MET COLLEGA

AI CARAMBA! SPAANSE STUDENTEN VERBANNEN UIT DE PROF NA BINNENSMOKKELEN VAN STIER

Na de beruchte aanvaringen met het cafépersoneel vorig semester bleef De Prof ook dit semester niet gespaard van Spaanse furie. krom ging langs bij cafébaas Wim, die naar eigen zeggen levenslang getraumatiseerd is door hoefgetrappel.

Binnen zijn de hoefafdrukken nog steeds zichtbaar op de plakkerige vloer. Omstreeks 0u45 kwam de Spaanse entourage aan op de Melk-TD van dwars met hun stier, vermomd als koe. Eens binnen werd duidelijk dat het niet om een koe ging. Gelukkig bleef iedereen ongedeerd, maar de clubschilden met rood erin zijn wel gesneuveld.

"Iedereen is uiteraard welkom in ons etablissement, maar zoals Rousseau *(Jean-Jacques, n.v.d.r.)* al schreef in *Du contrat social*, zijn er bepaalde regels nodig om vrijheden voor iedereen te waarborgen", vertelt de merkwaardig geletterde uitbater.

SPIEKTIPS

SPIEKTIPS

Je meest gevreesde examen sluipt steeds dichterbij in je agenda. Je denkt misschien dat het niet meer te redden valt, maar dat is zonder krom's superieure spiektips gerekend!

Breek binnen in het kantoor van je prof en vervang het examen door beveiligingsvragen zoals: 'Hoe heette je eerste huisdier?'

Schakel een vriend in die de antwoorden in morsecode tegen het raam tikt.

(Geavanceerd): Leer je kat morsecode en laat die tegen het raam tikken.

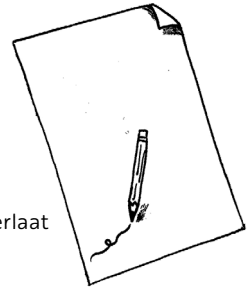

Leer zelf morsecode zodat je verstaat wat je kat zegt, moest die je komen helpen.

x = 7y + 5/9. Neem het van ons aan.

Wis het kruimelspoor dat je prof achterlaat om de aula te vinden.

Maak uitgebreide spiekbriefjes en lees ze herhaaldelijk na.

Huur de Maanman in om naast het raam te komen staan met de antwoorden op een kartonnen bordje.

"HUH?"

Waarde krommunisten

Hoe weten we onszelf toch keer op keer te overtreffen? In deze editie lees je over de bezetting in de Agorahal en over de gebeurtenissen tijdens de dwars Melk-TD in De Prof. De beste spiektips vind je op pagina 3.

Na deze krom zit mijn termijn als hoofdredacteur erop. Ik wil mijn redactie dan ook bedanken voor het afgelopen jaar. "Eén voor één, allen voor één!", zoals ik altijd zeg.

Tot slot lanceren we ook onze nieuwe 'Huh?'-hotline. Snap je een mop niet? Niet getreurd! Bel onze hotline en we leggen hem aan je uit: 03 265 8777.

Jullie hoofdredacteur
Ron van krom

Ron Nozel

Over krom

krom is het betere Antwerpse studentenblad en het morele kompas voor meer dan 195.000 UAntwerpenstudenten. Aan het hoofd van krom staat onze hoofdredacteur, Ron Nozel, tevens de spirituele leider van het kromperium.

Redactie

hoofdredacteur	Ron Nozel	factchecker	Mie Renöker
katern opinie	Beth Weter	spellingchecker	Kenny Schreive
katern studentenleven	Cliff Hanger	mic-checker	Juan Tuthree
katern onderwijs	Zugang Derups	interne relatietherapeut	Polly Amorie
PR	Kaat Ching	drukkerij	Hyena

WWII RE-ENACTORS SOLIDAIR MET UANTWERP FOR PALESTINE

Het heuvelachtige landschap van tapis-plaine pyramides in het E-gebouw wordt sinds kort weer bezet. Niet enkel door studenten, maar ook door Tweede Wereldoorlog-naspelers. krom sprak met Theo, leider van het kamp.

"Toen we hoorden dat UAntwerp for Palestine een *re-enactment* van vorig jaar hield in het gebouw, wisten we dat dit een unieke kans was om kamp op te zetten op een interessante locatie", vertelt Theo terwijl hij een vuurtje start in de hal naast de Agora. Hoewel ze bewondering hebben voor de studenten, storen ze zich wel aan hun gebrek aan realisme: "Gisteren hebben we samen pizza's gegeten van Kalura; die kwamen net uit de oven en waren heerlijk, verdomme. Vanmorgen werden we gewekt met de *Viral Hits*-playlist op Spotify door een lichtgevende JBL-speaker. Ook drinkwater is helaas in overvloed beschikbaar."

Wel zijn Theo en zijn kampgenoten onder de indruk van de uitrusting van de studenten: "De meesten hebben prachtige tenten die vanzelf openklappen. Pienter, aangezien wij toch even zijn bezig geweest met de ankers van onze tenten in de stenen vloer te slaan ..." ◻

krom

HET BETERE STUDENTENBLAD UANTWERPEN

UANTWERPEN LANCEERT RESPECTCAMPAGNE IN TOILETTEN GROENENBORGER: "DEFECATION, NO DEFAMATION!"

UANTWERPEN KONDIGT PLANNEN AAN OM PIEPENDE TAFELTJES IN R-GEBOUW TE SMEREN TEGEN 2032

STIP BIEDT 'ZODIAC SIGN RE-ALIGNMENT THERAPY' AAN VANAF 2027

NR. 4 | JAARGANG 1 | MEI 2026 | GRATIS | WWW.KR.OM